

இந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

சுரல் 1 ஒலி 11

ஸ்ரீமுக ஆடி - ஆவணி

September - October 1993 Vol. 1 No.11

"Stand up, be bold, be strong

Take the whole responsibility on your shoulders

And know that you are the Creator of your own destiny.

All strength and succour you want is within yourself.

Therefore make your own future."

SWAMI VIVEKANANDA'S CHICAGO ADDRESS

- AN ADDRESS THAT SHOOK THE WORLD

Sisters and Brothers of America,

It fills my heart with joy unspeakable to rise in response to the warm and cordial welcome which you have given us. I thank you in the name of the most ancient order of monks in the world; I thank you in the name of the mother of religions; and I thank you in the name of the millions and millions of Hindu people of all classes and sects.

My thanks, also, to some of the speakers on this platform who, referring to the delegates from the Orient, have told you that these men from far-off nations may well claim the honour of bearing to different lands the idea of toleration. I am proud to belong to a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance. We believe not only in universal toleration, but we accept all religions as true. I am proud to belong to a nation which has sheltered the persecuted and the refugees of all religions and all nations of the earth. I am proud to tell you that we have gathered in our bosom the purest remnant of the Israelites, who came to southern India and took refuge with us in the very year in which their holy temple was shattered to pieces by Roman tyranny. I am proud to belong to the religion which has sheltered and is still fostering the remnant of the grand Zoroastrian nation. I will quote to you, brethren, a few lines from a hymn which I remember to have repeated from my earliest boyhood, which is every day repeated by millions of human beings: *'As the different streams having their sources in different places all mingle their water in the sea, so, O Lord, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to Thee.'*

The present convention, which is one of the most august assemblies ever held, is in itself a vindication, a declaration to the world, of the wonderful doctrine preached in the Gita: *'Whosoever comes to Me, through whatsoever form, I reach him; all men are struggling through paths which in the end lead to Me.'* Sectarianism, bigotry, and its horrible descendant, fanaticism, have long possessed this beautiful earth. They have filled the earth with violence, drenched it often and often with human blood, destroyed civilization, and sent whole nations to despair. Had it not been for these horrible demons, human society would be far more advanced than it is now. But their time is come; and I fervently hope that the bell that tolled this morning in honour of this convention may be the death-knell of all fanaticism, of all persecutions with the sword or with the pen, and of all uncharitable feelings between persons wending their way to the same goal.

The Hindu Council dedicates this Issue to the sacred memory of Swami Vivekananda.

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

The Message of Swami Vivekananda

"By Karma, Gnana, Bhakti and Yoga, by one or more of all these the vision of the Paramatman is obtained."

"I consider that the great national sin is the neglect of the masses, and that is one of the causes of our downfall. No amount of politics would be of any avail until the masses in India are once more well-educated, well-fed and well-cared for."

"No privilege for any one, equal chance for all. The young men should preach the gospel of social raising up, the gospel of equality."

"No books, no scriptures, no science can ever imagine the glory of the Self that appears as man, the most glorious God that ever was, the only God that existed, exists or ever will exist."

"We must have life-building, man-making, character-making assimilation of ideas. If you have assimilated ideas and made them your life and character, you have more education than any man who has got by heart a whole library."

"Men, men these are wanted; everything will be ready, but strong, ingenious, believing young men, sincere to the backbone are wanted. A hundred such and the world becomes revolutionised."

"Three things are necessary for great achievements. First feel from the heart what is in the intellect or reason..... Through the heart comes inspiration. Love opens the most impossible gates; love is the gate to all the secrets of the universe."

"Have you got the will to surmount mountain - high obstruction? If the whole world stands against you sword in hand, would you still dare to do what you think is right? Have you got steadfastness? If you have these things each one of you will make miracles. If you live in a cave, your thoughts will permeate even through the rock walls, will go vibrating all over the world for hundreds of years, may be, until they will fasten on to some brain and work out there. Such is the power of thought, of sincerity and of purity of purpose."

"Religion alone is the life of India, and when that goes India will die, in spite of politics, in spite of social reforms, in spite of Kubhera's wealth poured upon the head of everyone of her children..... Give it up and you die. Death will

be the only result, annihilation the only effect, the moment you step beyond that life current..... I do not mean to say that other things are not necessary. I do not mean to say that political or social improvements are not necessary, but what I mean is this, and I want you to bear it in mind, that they are secondary here, and that religion is primary. The Indian mind is first religious, then anything else."

"So face nature! Face ignorance! Face illusion! Never fly."

"It is weakness that is the motive power in all evil doing. It is weakness that is the source of all selfishness. It is weakness that makes men injure others. It is weakness that makes them manifest what they are not in reality.."

"What India wants today, is just a few indomitable wills which quake not even if the whole universe is pulverised at their feet - the heart of Buddha and the intellect of Shankara is what we require badly."

Courtesy of Sivathondan

ON CASTE

In religion there is no caste. A man from the highest caste and a man from the lowest may become a monk in India, and the castes become equal. In religion there is no caste; caste is simply a social institution.

Caste is a state, not an iron-bound class, and everyone who knows and loves God is a true Brahmin. I have seen castes in almost every country in the world, but nowhere is their plan and purpose so glorious as here. If caste is thus unavoidable, I would rather have a caste of purity and culture and self-sacrifice, than a caste of dollars.

'The caste system has nothing to do with religion.'

- Swami Vivekananda

THE HINDU COUNCIL OF SRI LANKA

The Resolutions adopted at its Annual General Meeting

1. The Hindu Council of Sri Lanka is greatly perturbed that the national question is still unresolved. The continuation of this conflict is causing death, destruction and displacement of peoples on a large scale. The country is slowly bleeding to death.

The people in the North East province in particular are suffering tremendous hardships for lack of adequate basic amenities like food, shelter, medicines, fuel and electricity. In addition lack of communications between the North East province and the rest of the country has increased the suffering of the peoples and accentuated the division between the two regions. The failure to understand and appreciate this unfortunate development and the lack of timely corrective action may result in disastrous consequence for Sri Lanka.

The Hindu Council regrets that the politicians have not succeeded in resolving this question. People of goodwill in the Sinhala and Tamil communities should get together and help in the process of creating amity and concord between the two communities so that every citizen of Sri Lanka could live with honour and equality, free from fear or want. The government should utilize the services of people of goodwill and they should constitute the third factor, together with the government and political parties, to work for a political settlement of the national question. The Hindu Council is prepared to join in this noble venture.

The Hindu Council as a first step urges the government to implement fully the thirteenth amendment to the Constitution

2. The Hindu Council of Sri Lanka views with grave concern the religious conversions taking place in Sri Lanka. Unfair and dishonourable methods are used by interested religious groups, heavily financed from abroad, to change the faith of the people. The suffering and displacement of the people caused by the ethnic conflict provide an excellent opportunity for this exercise. Under the guise of helping the displaced and the dispossessed, material benefits are offered to change the age old faith of the people. The refugee camps have turned out to be excellent breeding grounds for new converts.

The Hindu Council appeals to the government and all right thinking

people to put a stop to this ignoble practice. We appeal in particular to the Hindus, at a time of national calamity to look after their less fortunate fellow citizens.

3. The Hindu Council of Sri Lanka is disheartened that despite Tamil being made an official language, adequate steps have not been taken to implement it fully. Many government ministries, departments and corporations are not suitably geared to function in Tamil. Tamil speaking people in different parts of the country are greatly inconvenienced by lack of these facilities. The Hindu Council urges the government to take suitable steps without any further delay to rectify the disadvantage suffered by the Tamil speaking people.

4. The Hindu Council of Sri Lanka wishes to draw the attention of the government to the serious damage caused by the ethnic conflict to the famous Thiruketheeswaram Temple venerated by the Hindus of Sri Lanka and abroad. Many Buddhists also worship at this shrine.

The Hindu Council requests the government in keeping with its policy to repair and restore the Temple to enable the devotees to resume their worship.

5. The Hindu Council of Sri Lanka notes with deep regret the wanton and widespread damage caused by the ethnic conflict to Hindu Temples in the North East province. It urges the State Minister of Hindu Affairs to document the damage done and make a master-plan for their restoration.

ON CULTURE

They have found out that no amount of political or social manipulation of human conditions can cure the evils of life. It is a change of the soul itself for the better that alone will cure the evils of life. No amount of force or government, or legislative cruelty will change the conditions of a race, but it is spiritual culture and ethical culture alone that can change wrong racial tendencies for the better.

- Swami Vivekananda

SWAMI VIVEKANANDA - THE PROPHET OF OUR AGE

Yogendra Duraiswamy

(Speech delivered at the Parliament of Religions, Calcutta 11th September 1993.)

One hundred years ago at the Parliament of Religions, a unique and representative gathering of religious leaders of different faiths, Swami Vivekananda spoke on behalf 'of the millions and millions of Hindu people of all classes and sects.' His majestic personality, his commanding voice and his universal approach captured the imagination of those present at the Chicago Assembly. Here was an Indian Monk, with faith in himself and in God, inspired by his Guru, Ramakrishna Paramahansa, and nurtured in the Hindu tradition, who spoke of the religion of tolerance and universal acceptance. When the various religious dignitaries advocated the exclusive merits of their respective religions, Swami Vivekananda took the audience by storm by emphasising the oneness of humanity, indeed, of all beings, and Hinduism's acceptance of all religions as true. He referred to the wonderful hymn he had repeated from his boyhood - "As the different streams having their sources in different places all mingle their water in the sea, so Oh Lord, the different path which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to Thee." A completely different approach of peace and harmony of religions transformed the audience, who were yearning to hear more of the doctrine of the Sanatana Dharma, the perennial philosophy.

Swami Vivekananda strode like a colossus on the Indian and International scene. He made a deep impact on humanity. He revealed Hinduism to the West and reawakened the Hindus of the East from their slumber and servitude. He was born at a time when his country was under British rule and his people were politically suppressed, economically impoverished and socially divided. Religion which had acted as a cohesive force and held the people of India together for many millennia, despite their ethnic and political differences, was later misunderstood and misinterpreted bringing in its wake a stunted and a weak nation.

Swami Vivekananda realising the sad state of his country resolved to work for its upliftment. He felt that India could be effectively reorganised and strengthened on the basis of religion. According to him the Indian nation was still living, having survived many trials and tribulations. He realised that the national character had matured after thousands of years of a religious tradition and like a river it cannot flow back. He exhorted his people to shake off their shackles of religious indifference, political and economic dependence and to march forward, imbued with courage and determination, to restore the pristine glory of India. He gave them hope and strength. Strength was what he preached at every stage. "Strength is life, weakness is death. Strength is felicity, life eternal, immortal. Weakness is constant strain and misery," proclaimed Swami Vivekananda. He inculcated in the minds of his fellow countrymen a feeling of courage and confidence. He declared, "Stand up, be bold, be strong; take the whole responsibility on your shoulders and know that you are the creator of your own destiny. All the strength and succour you want is within yourselves. Therefore, make you own future."

Religion to Swami Vivekananda was essential to promote peace and harmony among peoples. He was a great devotee and an ardent advocate of the Hindu faith which preaches peace and harmony. He did not like the Hindus separating themselves and forming different sects, but wanted them to remain in the great common fold and retain the name of Hindu, which to him was the "greatest and the most glorious possession." He stated that no destruction of religion is necessary to improve Indian Society, and that this state of society exists not on account of religion but because religion has not been applied to society as it should have been. The mistake is in ourselves and not in the religion. The spiritual traditions of India could well be the religion of humanity. The spread of democracy and human rights has strengthened the individual and his desire to preserve his culture and identity. This desire enables a community of like-minded individuals to form political units, either within or outside a state, to manage their own affairs and to preserve their cultural identity. The failure of governments to appreciate the human urge to preserve one's cultural identity has led to conflicts of a violent nature in many parts of the world. While this tendency to preserve one's cultural identity is strong, there is a parallel movement to co-operate and unite on regional and international levels. The advance in science and technology resulting in the development of communications has shortened distances and brought people closer to one another. The inter-dependent world has shrunk in this sense and people from different parts are interacting with each other more often and at various levels, creating new attitudes and ways of life. Problems and solutions are no longer confined to national boundaries. They have transcended state jurisdiction and are also the concern of regional and international organisations, resulting in state sovereignty gradually eroding and giving way to shared sovereignty. The concept of one world and the way of life that flows from it are slowly but surely taking shape.

These two movements, the one to preserve one's cultural identity and the other to co-operate and coalesce for greater good are not contradictory. It could be forged into one synthetic whole enabling peoples to live in peace and harmony. A change of attitude is necessary to adopt such an enlightened approach. We must treat humanity as a whole while recognising the different cultural streams within it. Hinduism's all embracing approach and its values of tolerance and universal acceptance are well suited to bring about this attitudinal change. Besides, it is founded on eternal truths and not on personalities.

"These truths are universal in their outlook, cutting across differences of race, religion and nationality and ready to shelter anyone and everyone." It is applicable to all times and adaptable to changing circumstances. It respects other religions, accepts that there are various paths to salvation and cares not to oppose the progress of any other system. It promotes unity in diversity and qualifies to be the religion of the entire world. Swami Vivekananda proclaimed. "Such a religion which will have no place for persecution or intolerance in its polity, which will recognise 'Divinity' in every man and woman and whose whole scope, whose whole force will be centred in aiding humanity, to realise its own truth - Divine nature, is only found in our ancient way, now known as Hindu way of thinking. Offer such a religion and all nations will follow..."

Swami Vivekananda had the unique distinction in bringing out so eloquently and forcefully the universality of the spiritual traditions of India to the outside world and in this respect alone he made a major contribution to the peace, harmony and progress of humanity. Swami Vivekananda was a great Soul ordained by God to serve humanity. He appeared on our horizon, glittering like a morning star, full of life, vision and joy. He gave strength to the weak, courage to the faint-hearted and hope to humanity. He brought out the Hindu values of love and truth, live and let live, as a way of life to the strife-torn world. He is indeed, the Prophet of our Age.

ON FAITH AND STRENGTH

He is an atheist who does not believe in himself. The old religions said that he was an atheist who did not believe in God. The new religion says that he is an atheist who does not believe in himself.

The history of the world is the history of a few men who had faith in themselves. That faith calls out the divinity within. You can do anything. You fail only when you do not strive sufficiently to manifest infinite power. As soon as a man or a nation loses faith, death comes.

Faith, faith, faith in ourselves, faith, faith in God, this is the secret of greatness. If you have faith in all the three hundred and thirty millions of your mythological gods, in all the gods which foreigners have now and again introduced into your midst, and still have no faith in yourselves, there is no salvation for you.

Whatever you think, that you will be. If you think yourselves weak, weak you will be; if you think yourselves strong, strong you will be.

This is the great fact: Strength is life; weakness is death. Strength is felicity, life eternal, immortal; weakness is constant strain and misery, weakness is death.

To succeed, you must have tremendous perseverance, tremendous will. 'I will drink the ocean,' says the persevering soul, 'at my will, mountains will crumble up.' Have that sort of energy, that sort of will; work hard, and you will reach the goal.

Can anything be done unless everybody exerts himself to his utmost? 'It is the man of action, the lion-heart, that the Goddess of Wealth resorts to.' No need of looking behind. **Forward!** We want infinite energy, infinite zeal, infinite courage and infinite patience, then only will great things be achieved.

- Swami Vivekananda

Memories of Swami Vivekananda

Cullings from Sister Christine

Little did I think when I reluctantly set out one cold February night in 1894 to attend a lecture at the Unitarian Church in Detroit that I was doing something which would change the whole course of my life and be of such stupendous import that I could not be measured by previous standards I had known..... Attending lectures had been part of the deadly monotony..... so I went very unwillingly to this particular lecture to hear one Vivekananda, a monk from India and only in response to the pleadings of a friend. Surely never in our countless incarnations had we taken a step so momentous! in one breath we exclaimed: If we had missed this.....!

..... The forceful verile figure which stepped upon the platform was unlike the emaciated ascetic type which is generally associated with spirituality in the West. A sickly saint everyone understands, but who ever heard of a powerful saint? The power that emanated from the mysterious being was so great that one all but shrank from it. It was overwhelming. It threatened to sweep everything before it. This, one sensed even in those first unforgettable moments.

Later we were to see this power at work. It was the mind that made the first great appeal - that amazing mind.....! It was a mind so far transcending other minds, even of those who rank as geniuses that it seemed different in its very nature. Its ideas were so clear, so powerful, so transcendental that it seemed incredible that they could have emanated from the intellect of a limited human being. Yet marvellous as the ideas were and wonderful as was that intangible something that flowed out from the mind, it was strangely familiar. I found myself saying, 'I have known that mind before.' For the first time we heard the age old message of India - the teaching of the Atman, the True Self.

The audience listened spell bound while he wove a fabric as glowing and full of color as a beautiful Kashmir shawl. Now a thread of humor, now one of tragedy, many of serious thought, many of aspiration, of lofty idealism, of wisdom. Through it all ran the woof of India's most sacred teaching: the divinity of man, his innate eternal perfection; that this perfection is not a growth nor a gradual attainment, but a present reality - That thou art. You are that now. There is nothing to do but realize it. The realization may come now in the twinkling of an eye, or in a million years, but "all will reach the sunlit heights." This message has well been called 'the wondrous evangel of the Self.' We are not the helpless limited beings which we think ourselves to be, but birthless, deathless, glorious children of immortal bliss.

Like the teachers of old, Vivekananda too spoke in parables. The theme was always the same - man's real nature. Not what we seem to be; but what we are. Again and again he gave the same message. Which of us who heard Vivekananda then can ever forget what soul memories were stirred within us when we heard the ancient message of India: "Hear ye children of immortal bliss, even ye who dwell in higher spheres, I have found the Ancient One, knowing whom alone ye shall be saved from death ever again." Was it possible to hear and feel this and ever be the same again? All one's values were changed; the seed of spirituality was planted to grow and grow through out the years until it inevitably reached fruition. True, this sublime teaching is hoary with age. It may even be true that every Hindu man and woman knows it, many may be able to formulate it clearly but Vivekananda spoke with authority. To him it was not speculative philosophy but the *living truth*. All else might be false; this alone was true. He had realized it. After his own great realization, life held but one purpose - to give the message which he was entrusted, to point out the path and to help others on the road to the same supreme goal. He gave this message with the trumpet call to "Arise, Awake and stop not till the goal is reached."

His first overwhelming desire was to show us the path to Mukti, to set us free. "Ah" he said with touching pathos, "if I could only set you free with a touch." His second object, not so apparent perhaps, but always in the under current was to train this group to carry on the work in America. "This message must be preached by Indians in India and by Americans in America," he said.

..... And so began a new life, a life of study, of meditation. Sometimes Swami went into a deep meditation and we too meditated or sat in profound silence. Or again the meditation would be short and he would encourage us to ask questions and often calling on one of us to answer. He let us flounder and then go back to think again. Perhaps after the third time when the capacity for further thought along that particular line was reached, he would point out the error - an error usually due to something in our Western mode of thought.; he trained us with such patience, such benignity. It was like a benediction.

Beyond a few directions in meditation there was very little set instruction, yet in the course of these few days our ideas were revolutionised, outlook enormously enlarged, our values changed. It was a re-education. We learned to think clearly and fearlessly. Our conception of spirituality was not only clarified but transcended. Spirituality brings life, power, joy, fire, glow, enthusiasm - all the beautiful and positive things, never inertia, dullness, weakness. To hear Swami say, "This indecent clinging to life!" drew aside the curtain for us into the region beyond life and death and planted in our hearts the desire for that glorious freedom. Without once saying, 'Be sincere, be true, be single-minded,' he created in us the most intense desire to attain these qualities. How did he do it? Was it his own sincerity, his own truth, his own straightness which one sensed? Swami refused to solve our problems for us. He laid down principles, but we ourselves must find the application. He encouraged no spineless dependence upon him in any form, no bid for sympathy. "Stand upon your own feet. You have the power within you!" he thundered. His method was different with each disciple. Our pet foibles were gently smiled out of existence. Our conventional ideas underwent a process of education. We were taught to think things through, to reject the false and hold to the true fearlessly, no matter what the cost.

But it was not all Vedanta and deep, serious thought. Sometimes after the classes were over, it was pure fun, such gaiety as we had never seen elsewhere. We had thought of religious men as grave all the time, but gradually we came to see that the power to throw off the burden of the world at will and live for a time in a state of childlike joy, is a certain sign of detachment and comes only to those who have seen the great reality. For the time being, we were all light hearted.

Swamiji had a stock of funny stories. One was about the woman who asked, 'Swami, are you a Buddhist?' (pronounced like 'bud') and he would say wickedly but with a grave face, "No, Madam, I am a florist." And again when asked whether he endorsed a certain woman who was going about the country as a religious teacher and using his name and reputation to get a following, he said, "poor thing! she has a husband to support and she must get a certain amount every month..... Poor thing! poor thing! Shiva! Shiva!" With this "Shiva! Shiva!" he put the matter out of his mind. And when he was asked what he meant when he said "Shiva! Shiva!" he answered with a mischievous twinkle in his eyes, "Shiver, my timbers. Ho, ho, ho, and a bottle of rum." That was not flippancy..... How could he answer a casual question otherwise? We had noticed that when something disturbed him, after allowing himself to be troubled by it for a few minutes, his "Shiva! Shiva!" seemed to end it. We knew that he had reminded himself of his true nature, in which everything of a disquieting nature was dissolved.

And so the process of education went on. It was not difficult if one's devotion to the guru was great enough, for then, like the snake, one dropped the old and put on the new..... To a Hindu the teaching itself might have been familiar but to us of the West to whom it was all new it was as if a being from some radiant sphere had come down with a gospel of hope, of joy, of life. Religion is not a matter of belief but of experience. All is within. The divinity which we are seeking in heaven, in teachers, in temples is within us. If we see it outside, it is because we have it within. What is the means by which we come to realize this, by which we see God? *Concentration* is the lamp which lights the darkness.

..... There are different methods for different states of evolution. All paths lead to God. The guru will put you on the path best suited to your development. With what sense of release did we hear that we not only may, but must follow reason. Before that it had seemed that reason and intuition are generally opposed to each other. Now we were told that we must hold to reason until we reached something higher - and this something higher must never contradict reason.

We learned that there is a state of consciousness higher than the surface consciousness - which is called samadhi. Instead of the two divisions to which we are accustomed, the conscious and the unconscious - it would be more accurate to make the classification: the subconscious, the conscious, and the superconscious. This is where confusion arises in the Western way of thinking, which divides consciousness into the subconscious or unconscious and the conscious. The West cognizes only the normal state of mind, forgetting that there is a state beyond consciousness - a superconscious state, inspiration. How can we know that this is a higher state? To quote Swami literally, "In the one case a man goes in and comes out as a fool. In the other case he goes in a man and comes out as a God." And he always said, "Remember, the superconscious never contradicts reason. It transcends it, but contradicts it never. Faith is not belief, it is the grasp on the ultimate, an illumination."

SWAMI VIVEKANANDA - A MULTI-FACETED MAN

C.V. Wigneswaran

Swami Vivekananda, a disciple of the holy man from Dakshineswar in Bengal who was unknown to the rest of the world, exploded into the international arena by his famous address at the Worlds' Parliament of Religions at Chicago on the 11th day of September 1893. The respected and reputed dignitaries of various religions had assembled at the Parliament of Religions with the ostensible purpose of having a dialogue about the doctrines of their respective religions. This august assembly comprising eminent ecclesiastics extolled the superlative virtues of their respective religions. Then at the penultimate stage Swami Vivekananda was invited to address the Assembly. With becoming humility if not trepidation the obscure ochre robed Swami from India diffidently walked up to the rostrum in response to the invitation.

"Sisters and Brothers of America" started his brief speech. It came as a revelation and the astonished audience listened with rapt attention to every word that flowed from his lips.

It was a revelation because the whole tenor of his speech was diametrically different from those who preceded him. His predecessors only expounded the doctrines and tenets of their respective religions. But Swami Vivekananda expatiated on the tolerance of the Hindu religion, its veritable catholicity and its universalism. He reiterated the proposition that there were no irreconcilable or deep doxastic differences between the various religions and that they all aspired to the same goal through different paths. He declaimed that the enemy of man was blind fanaticism which like a Jugernaut maimed, mangled or mutilated nations and civilisation in its path. "Had it not been for these horrible demons," he said referring to sectarianism, bigotry and its horrible descendant fanaticism, "human society would be far more advanced than it is now." He hoped that the bell that tolled that morning in honour of the convention may be the death knell of all fanaticism, of all persecutions with the sword or with the pen and of all uncharitable feelings between persons wending their way to the same goal. The reaction of the audience was electric and overnight Swami Vivekananda became a celebrity. It was a short speech but he had captivated the hearts of all who listened to it. A week afterwards on 19.09.1893 he read a paper on Hinduism at the Parliament. Again he touched on the Universality of Hinduism and went on to refer to its perennial philosophy. He had imbibed the cardinal principles of Hindu religion at the fount of his Master Ramakrishna Paramahansa to whom the quintessential philosophy of all religions was the same. The Paramahansa though a fervent votary of Kali at Dakshineswar Temple demonstrated the unity of religions by alternately becoming a Muslim and a Christian. "Unity in variety is the plan of nature and the Hindu has recognised it," said Swamiji in the course of his address. The Unity of all religions was the message that Vivekananda gave to the world and if this message had been hearkened to, there would have been much less strife and dissension in the world today.

The world is torn apart into various factions by the bigotry of various sects and groups intransigently asserting the rectitude of their views and ideologies. Religious tolerance could generate tolerance and compromise in mundane affairs too. For almost a century there was irreconcilable and abrasive schism between the two competing ideologies Capitalism and Communism. The propagandists of each ideology have tried by all means fair and foul, violent and otherwise to embrace greater adherents to their way of life. The whole world was to a large extent the victims of this cold war between these competing ideologies. This had tended to gravely undermine peace and harmony on this earth. Thus the consequences of fundamentalism and fanaticism were recognised by Swami Vivekananda when he stressed on the necessity for a universal religion ".... a religion which will have no place for persecution or intolerance in its polity, which will recognise divinity in every man and woman and whose whole scope, whose whole force will be centred in aiding humanity to realise its own true, divine nature." "Offer such a religion and all the nations will follow you," he said.....

Swami Vivekananda was a multi-faceted personality the like of whom may not be again produced by history. He was an

- i) orator par excellence.
- ii) and outstanding monk and a Yogi.
- iii) an assiduous propagator of the salutary tenets of the Hindu religion.
- iv) a man of sustained action and
- v) no mean poet.

An Orator par excellence:

His speeches at the Parliament of Religions made him famous as an orator and he was constantly besieged with requests for addresses to various associations and assemblies. Without any preparation or effort he delivered speeches that held the audiences spell-bound. They were held in such thrall that one could even hear a pin drop. The delirious applause and acclamation with which his speeches were greeted were eloquent

testimony to the very high esteem he was held as an Orator by a learned and an appreciative international audience. His speeches from Colombo to Almora evince a crispness of diction, a directness of approach, a loftiness of style and a logical sequence of formulation. One's admiration becomes more enhanced when one realises that some of those were extempore speeches. Those speeches exhibited a wide range of knowledge, a perspicacity in perception and a perspicuity of presentation.

A Monk and a Yogi:

The Swami was natively a sceptic till he came under the influence of Ramakrishna Paramahansa. The latter's benign influence dispelled all his doubts and allayed all his apprehensions. He was a steadfast disciple of the Paramahansa and like his Master unremittingly practised Yoga. For hours and sometimes for days he would immerse himself in sublime contemplation of the Divine. Ramakrishna Paramahansa, selected him as his chief disciple and on whom the mantle of spiritual guidance of the other disciples should devolve after him.

Swami Vivekananda was not the one to talk about his ineffable mystic experiences and his communion with the Supreme. To him it was intensely and intimately personal. Unfortunately he did not live long to mature into a great Saint.

A Propagator of the Hindu Religion:

As a propagator of the Hindu faith he had a deep understanding of Hindu philosophy. His exposition of the cardinal tenets of Advaita, Dvaita and also of Buddhism and Jainism were so lucid and simple that even a layman could understand. He also had a profound perception of the different categories of Yoga. Raja Yoga, Gnana Yoga, Bhakti Yoga, Karma Yoga and allied subjects were comprehensively dealt with by him. If one pores over his complete works one would be astonished to see that within such short period he had mastered the complicated philosophy of the different types of Yoga.

Certainly the principles of Yoga or the doctrines of the Sanadana Dharma were expounded earlier by Shankara in his Vivekachudamani. Shankara was an intellectual titan, a foremost thinker, a peerless debater and an indefatigable activist in the cause of Hinduism who founded the four mutts for the Hindus throughout the length and breadth of India. But even the great Shankara's exposition was a little too esoteric for the apprehension of the layman. But Swami Vivekananda's expositions were simple and exoteric.

Swami Vivekananda's contribution to the propagation of the Hindu faith is unique in the annals of religious history.

A Man of Action:

Swami Vivekananda had the vision of an awakened India freed from the shackles of ages of slavery and aroused from the deep slumber of mental inactivity and physical torpor.

He wanted to usher in a renaissance in India in all fields spiritual, social and economic. He sensed that these were all inter-related. Hence this was crystallised in his succinct motto, "Awake, Arise and stop not till the Goal is reached." Ions of hide-bound caste system had become anachronistic and therefore become an incubus on society. So he preached the equality of all men and castes as a necessary prelude to the development of India. A social convulsion was necessary for the amelioration of the people. In various forms he preached that unity of India and an integrated Indian culture can only be brought about by mobilising the people to attend to their tasks with stead-fastness and purity of purpose.

Social reformation was an indispensable pre-requisite for the spiritual transformation of the Indian nation. He had said at a Symposium about the type of education that was necessary for India - "We want that education on which character is formed, strength of mind is increased, the intellect is expanded and by which one can stand on one's feet."

"What we need is to study, independent of foreign control, different branches of the knowledge that is our own, and with it the English Language and Western Science; we need technical education and all else that will develop industries." He further went on to say, "What our country now wants are muscles of iron and nerves of steel; gigantic wills which nothing can resist, which can penetrate into the mysteries and secrets of the Universe and will accomplish their purpose....." Therefore it is patently clear that Swami Vivekananda was not a mere recluse who segregated himself from the rest of the Indian society but was fully and deeply and authentically committed to the vision of a resurgent India which should be self-sufficient and self-reliant. He was not merely an ascetic soliciting the company of other ascetics and confining themselves to Ashrams and seeking solace only in the service of God. He was an ascetic, a Yogi and more. He was a man of action who strained himself to the utmost to guide the people to improve themselves in every walk of life which would help to augment spiritual orientation.

(Contd. on p - 12)

SWAMI VIVEKANANDA'S MESSAGE TO THE YOUNG

Prof. J.N. Dey.

Persons like Swami Vivekananda should not be taken as belonging solely to a particular sect or community, or a particular province or a particular country. They come for the whole world. They are really world figures. And if we try to see them from this angle, we are able to appreciate them more fully. Swamiji was a fountain of spirituality, one who had had the highest realization. But as his purpose of coming to this world was to show man the right path, he chalked out paths for us too - by us, I mean us, students.

In the gradual evolution of man, he goes from Tamas to Rajas and then to Sattva, after which he goes beyond these. When he is in the Tamasic stage his qualities are laziness, sleep, attachment to little things like eating, drinking etc. In the Rajasic stage he is full of action and energy, is always up and doing, does his best to surpass others in the field or fields that he is interested in, and so on. It is after the Rajasic stage that he goes to the Sattvic - why, we are not discussing here. In the Sattvic stage, he is cool and collected, has complete mastery over his senses, so much so, that he seldom does any wrong. In this stage, the activity and restlessness of the Rajasic stage has vanished. To the outward eye the Tamasic may, in a number of respects, look like the Sattvic one. And, to our great misfortune, it was this mistake, says Swamiji that we had been committing for centuries. We had been taking our Tamasic stage as the Sattvic and were thinking that we were great religious people. He, of course, never meant that there were no Sattvic men in India. There certainly were such men. But it is about the average man that he spoke thus. We would not defend ourselves against foreign attacks on our country and our culture, with the result that we have been slaves for centuries. It would fill us with dread to think of developing Rajasic qualities in us, thinking that thereby we would be going down and that it was against the injunctions of our scriptures! Here it was that Swami Vivekananda hammered us most.

He would say that the future of the country depended on the young boys and girls - that from them we had to create the future Gargis, Maitreys, Arjuna, Bhishmas - men and women who would be ideals in any country! So we had to see that these young boys and girls were given the right education. Unfortunately in this country, education had come to mean only the acquiring of a few university degrees by any means. But the real meaning of education, according to him, should be "the manifestation of the perfection already in man." To do this, he says, we have to cultivate in our young generation "self-reliance", "a high standard of character" and "fearlessness." According to him, if a man after acquiring the highest Degrees that the country can give, lacks these qualities, he is not educated at all. He is no better than a donkey who carries a huge load of learned books on his back. "Unless we can have men and women possessing these qualities," he would say, "the future of the country is very dark indeed!" Fortunately for us, we have today a few men in this country, who, judged from this angle, are really educated in spite of the system of education prevalent. And, you see for yourselves how they have raised the country's prestige.

Should we then not try our best to acquire these qualities, so that each one of us does something for the motherland? Let us then take these qualities one by one and see how we can develop them in us, following the way as indicated by Swamiji.

The first one in the list is *Self-reliance*. Swamiji was very much struck with the American system of education. "There," he said, "the teacher would announce beforehand the subject matter to be taken up in class. The students would then consult their text books and the library and prepare themselves on the subject to the best of their capacity. Then in class the major portion of the teacher's time would be devoted to hearing what the various members of the class had to say. Often discussions would follow. The teacher would help them on to come to the right conclusion by suggestions or statements as the occasion required. This would be followed by the announcement of the next day's topic, which, in most cases, would automatically follow from the present discussions." The result of this was, as Swamiji saw it, that each boy would try to understand by himself the subject in hand to the best of his capacity. Then next day, during the discussions, or when the suggestions would be made by the teacher, he would have the few points that eluded him, made clear, and as understanding would dawn on him, he would become very happy and the lessons would become very interesting. As days passed this way, the student would find that there would be very few points which he would not understand when reading by himself. So gradually the student developed more and more self-reliance and when

he grew up to be a young man, he was ready to face any problem by himself - for, that had become his habit. This system is slowly coming into our schools too. During the time that we give to our private study, we should be going over the portion that the teacher would take up the next day, which does not require much intelligence to find out, even if the teacher does not tell us about it beforehand. The, next day when the teacher teaches this subject we shall have the few points that were beyond us when we did it by ourselves, made clear and we shall start taking an interest in the lesson. Any who will follow this principle, will, I am sure, see for himself or herself, the benefit that comes out of it. And when we grow up, we too like the American students, will be ready to face any problem by ourselves.

The second one in the list is *Character*. This, according to the Swami, entailed many qualities. One who has this quality, has to be honest in word, mind and deed. He has to have a strong sense of morality and chastity in thought and action, has to have a strong mind in a strong body. Nothing about him should be cringing. He should be a force in himself. This, Swamiji said, would easily come to one, if one practised unstinted *Brahmacarya*. By this practice would come to him a great power of concentration and a strong memory would follow. So Swamiji's advice to students was always to be up and doing - that they should take active part in games that improved their physique and have for constant reading books dealing with the lives and doings of our great characters of the past. Along with these, the lives of the great men of other countries also should be studied. From these one has to take lesson as to how to improve oneself. So, only that which would apply to one's own case could be isolated with great care and then assimilated. He hated mere copying. "We should never be imitators," he would say. Every student should start taking pride in his own culture and the glorious past of his country - and there should be a desire in every student to make the country of the future a more glorious one - by taking what was good in us and adding to it what is good in others. Every student should feel that his or her object in life was not just to pass examinations somehow and thus have the wherewithal to earn his bread, but that he has to devote all his energies to the acquiring of real knowledge by virtue of which he would become an ideal worker in any field into which inborn abilities would fit him. "No work was," would say the Swami, "low or useless. Our scriptures say again and again that it was how a work was done that really mattered and not the work itself."

The third quality that Swamiji would again and again ask us to develop was *Fearlessness*. He would say that the idea of "Fearlessness" was the very backbone of Indian Culture. Our Vedas again and again pronounce that word. This is the reason why the Upanishads and especially *Katha Upanishad* was such a great favourite with the Swami. What great Sradha the teenager Naciketa had and how he ultimately, by virtue of this quality, attained that highest knowledge which makes us "Fearless!" "Sri Krishna," would say the Swami, "in the *Gita* again and again asks Arjuna to shed his fear complex and to stand up and fight." Every one of us has to be an Arjuna in our daily lives when we have to fight our own battles. It is with "Fearlessness" in our heart that we have to face these. The same blood that flowed in the veins of our ancestors, those great seers, who proclaimed "That great Truth has been found, knowing which we cross all fear," still flows in our veins. If we simply turn a little within we shall find that the quality of fearlessness is already in us. The position that India has made for herself today is due to a few men in our country who actually believe in this state of fearlessness. Imagine those glorious days when those who are young now will have the hold of future India, each one having been brought up in the mantram of *Fearlessness*!

Courtesy of Prabuddha Bharata, September 1958.

MAN IS THE MASTER OF HIS DESTINY

This human body is the greatest body in the universe, and a human being the greatest being. Man is higher than all animals, than all angels; none is greater than man.

We are magicians waving magic wands and creating scenes before us at will.

Whatever you believe that you will be. If you believe yourselves to be sages, sages you will be tomorrow. There is nothing to obstruct you.

- Swami Vivekananda

The Educational Philosophy of Swami Vivekananda and its Relevance to Modern Time

Poomany Gulasingam.

A century has elapsed since Swami Vivekananda addressed the Parliament of Religions at Chicago in 1893 where he propounded the concept of a universal religion. He pleaded for unity of religions by the acceptance of all faiths as true since they are all paths towards the self same goal. This great sage was not only a spiritual messenger but a great educational reformer who realised that only spiritual growth can save this scientific material world from the catastrophe she was heading for. His message for unity was to find fulfilment in his educational message. This was one of "man making" to foster inward growth or human excellence, which is relevant for all times.

Survey of Educational Thinking.

Education has been looked upon as an attempt on the part of the adult members of the human society to shape the development of the coming generation in accordance with its own ideals of life. Actually education is concerned with the individual but it has been used for various purposes. An examination of the development of educational thought reveals that theories have been evolved for various ends. Hence each educational thinker has put forth ideas and methods to solve the problems prevalent in that society. This has therefore given rise to a variety of goals in Education - Political, Social, Economic or Religious.

The progress of Science and Technology has given rise to large scale industry and commerce. This has had a great impact on the society and thought of the people - namely the desire for power, profit and pleasure by any means without consideration for the other man. These views originating in the West have penetrated into the educational systems of even the third world countries during the era of colonial rule. This has created grave problems in the life of man in all parts of the world. According to Philip Coombs, "a Crisis in education" has arisen. In both the developed and developing world, the "schooled society" has been found to be unfit to meet the needs of society. This finds mention in the UNESCO report. "Learning to be" 1972 where it is stated that society now rejects the products of the school. There is also another radical thinking from Ivan Illich and Paulo Faure of "De schooling" mere book learning for certificates without the accompanying development of mental operations, and culture of the heart makes modern man incompetent to participate meaningfully in the co-operate life demanded by the society. In consequence of this, educational thinking in the second half of the twentieth century is in terms of alternative strategies aimed at education for development, liberation, freedom, self-help, self-reliance, peace and human excellence which has affinities to the Swami's thinking.

Swami Vivekananda's Aim of Education.

Swami Vivekananda saw the crisis in man and advocated a "man-making, character-building education" for the solution of the growing ills in society. "Materialism and all its miseries can never be conquered by materialism, spiritualism must conquer the world." This message contains within it the growth of the concerns for the other man and the higher values of life. The Swami always considered religion as the inner core of education without which this inner self will not blossom. Pointing out the defects of the modern system of education Swami Vivekananda said, "Education is not the amount of information that is put into your brain and runs riot there undigested all your life.... If education is identical with information the libraries are the greatest sages in the world and the encyclopaedias are the rishis." To him "education which does not help the common man to equip himself for the struggle of life, which fails to bring out strength of character, a spirit of philanthropy and the courage of a lion is unworthy of that name." He always pleaded for an education by which character is formed, strength of mind increased and intelligence expanded which makes one to stand on his feet that is the development and growth of human excellence.

Meaning of Education.

Swami had firm faith in the Vedantic theory of the Atman and that all knowledge whether secular or spiritual is inherent in man. As in psychology "to learn" is to discover, all knowledge and all power is in the human Soul and has to be discovered. This knowledge remains covered. Learning takes place when the covering is removed; hence the Swami says "Education is the manifestation of the perfection already in man." Education helps in discovering and manifesting the knowledge pre-existing in the human Soul. Pestaloggi has defined education as "the manifestation of the inherent qualities of man." This definition comes close to that of the Swami's. A little banyan seed contains the potentiality of developing into a huge tree, so does the child grow according to his own nature. Therefore in the education of the child the obstacles in his way have to be removed to provide the scope for his growth. The function of the teacher is merely to awaken this knowle-

dge inherent in him and guide him. Hence the importance of *motivation* in education. For proper guidance however the teacher should understand the different tendencies of the child which in Educational Psychology is meeting the *individual differences* of children.

The Curriculum.

The Swami believed that in order to attain perfection one should not be cut off from society and worldly activities. The highest aim in life is to be realised through the vehicle of this body while living in this world. Hence his suggestion is that all those subjects necessary for the successful adjustment in the world be included in the curriculum - Languages, Literature, Western Science and Technology, Arts and Aesthetics. Men and women should also gain training for their roles in life "Swadharma," hence the present uniform system of education for men and women would create rather than solve problems.

Method of Education

Concentration of the mind is the only method by which knowledge can be acquired. Swami Vivekananda says, "It is the very essence of education. To achieve success in any field this is the only method. From the lowest man to the highest rishis, all use this method to achieve their desired ends." Human beings commit blunders due to the lack of concentration of thought. The differences in men arise from their differences in the powers of concentration. To achieve this is difficult since numerous impulses and thoughts enter the mind to disturb it. It is the practise of meditation or *Raja Yoga* which leads to mental concentration. To the Swami the essence of education is not the collection of facts but the concentration of the mind. "If I had to do my education once again... I would not study facts at all. I would develop the power of concentration and detachment and then with perfect instruments collect facts at will." To him this power of concentration could be acquired through the observance of brahmacharya for a period of twelve years. Faith in one's self or *shraddha* comes only through brahmacharya. This shraddha is vital for human progress.

The Swami accepted the great *Gurukula tradition* where the pupil lived with the Guru. In that system knowledge was not sold but acquired through *personal contact* between the Guru and the pupil. Today with classes of over forty students this personal contact is almost absent. The teaching learning process is such that the teacher pours the information into the mind of the child. In this "teacher centered" system student interaction is minimal and his views hardly recognised. The child therefore becomes timid, feeble and lacks initiative and self-confidence. In the ancient system the student was pure in thought, word and deed. He should have a real love for the pursuit of knowledge; hence he had to exercise his critical faculties; that is he was guided to think, analyse, discriminate and reason out. He became self-confident and eager to inquire. The teacher on the other hand was knowledgeable, perfectly pure and totally dedicated, because he exerts an influence on the taught. Guidance was motivated by love for the student. Hence the Gurukula atmosphere was one of love, concern, understanding and co-operation. In today's schools the social climate or ethos is different. The school ethos is dependent on the relationship between principal, teachers and students. The principal sets the tone for the others to follow. For the proper development of the students the social relations between teacher and teacher, principal and teachers, teachers and students, students and students should be built on the foundations of love, brotherhood and co-operation.

Character Building.

The Swami attaches great importance to character building. The mind is the seat of all thought and actions, happiness and misery. Good thoughts leave good impressions on the mind leading to good actions. Thoughts therefore play an important part in the formation of character that is if a man constantly hears bad words, thinks bad thoughts and indulges in these deeds then his mind would become imbued with bad impressions. These impressions unconsciously guide his behaviour and shape his character. When a large number of these impressions either good or bad are collected in a person they give rise to certain habits. To control bad habits one has to cultivate good habits. For this man should be engaged in entertaining noble ideas and doing good deeds. This is *Karma yoga*.

Man is responsible for his habits and therefore his character. He has the power to improve himself and this comes with the exercise of his *will-power*. Will-power or volition plays a significant role in character formation. This will-power has to be cultivated if man is to rise above the level of the senses and bring forth his innate higher values. This is what the Swami calls the "Divinity within man." The method of acquiring this is *Jnana yoga*. The goal

(Contd. on p - 12)

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

September - October 1993

The Parliament of Religions in Chicago held on September 11th - 27th 1893, was undoubtedly a grand event marking an era in the history of religions especially in that of Hinduism. It was a gathering of humanity where Swami Vivekananda, the luminous star of the entire session, taught the Western Christian world that there are other religions more ancient and more venerable than Christianity. He introduced Hinduism as "the Mother of all Religions, a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance."

Dr Annie Besant's impressions on this warrior-monk and his contribution, were beautiful; she says, "Swamiji's dignity and inborn sense of worth and power were subdued to the exquisite beauty of the ancient spiritual message he brought, to the sublimity of that matchless evangel of the East which is the heart, the life of India, the wondrous teaching of the Self. Enraptured, the huge multitude hung upon his words; not a syllable must be lost, not a cadence missed!" And so the Swamiji captivated this elite audience.

On the centenary of this epoch-making Parliament of Religions, where Swamiji held the audience in pin-drop silence, and, on the eve of the first anniversary of the publication of the journal **HINDU VOICE**, **THE HINDU COUNCIL OF SRI LANKA** humbly presents its very special issue on **SWAMI VIVEKANANDA, THE MILITANT HINDU MONK**, to the readers both at home and abroad. We dedicate this issue to the sacred memory of Swamiji.

Swamiji's priceless message to the Hindus was strength. "STRENGTH, STRENGTH" he thundered urging us to act fearlessly in a righteous manner, so that we may shape our future and benefit by the good karmas. His resounding words were:

*"Stand up, be bold, be strong
Take the whole responsibility on your shoulders
And know that you are the Creator of your own destiny,
All the strength and succour you want is within yourself
Therefore make your own future."*

Man is responsible for his actions and he certainly reaps the consequences of his actions; there is no dark unknown destiny governing his life. He is the architect of his fortune and misfortune. Action has to be performed because it is part of one's nature, it is indeed the signature of life. But the art of engaging in action, without getting involved in it, is important and this has to be learnt. "Your duty is only to work, to act. Never to the fruits thereof," is the Gita dictum.

In today's strife torn world, such actions are a rarity. But until and unless we are able to perform such acts, we have to wallow in the cycle of births and deaths. Swamiji once remarked in America that this world is a mud-puddle and in reality we human beings seem to be wallowing and finding pleasure in it. Instead, if we perform selfless actions and help others in need, we collect good karmas. It is said that the Soul of man never blossoms without influencing other buds to blossom too. This fundamental karmic thought should urge us to act boldly and take the whole responsibility on our shoulders for we ourselves make our future.

"May I be born again and again, and suffer thousands of miseries, so that I may worship the only God that exists, the only God I believe in, the sum total of all souls."

One wonders whether this was a prayer or a salutation. Be that as it may, on this auspicious occasion, one hundred years later, let us imbibe Swamiji's wonderful message of Atman-consciousness, love for God and humanity and cherish it so that we may face life from a true position of strength and create a better world for all to live in.

Swami Vivekananda "The Incomparable"

P. Vimalachanthiran.

Aptly described as the "Incomparable" by Sister Christine Nivedita and acclaimed as the cyclonic Hindu in America, Swami Vivekananda was undoubtedly one of the most fiery and dynamic personalities who inspired mankind to embrace tolerance and universal acceptance.

Swami Vivekananda was undoubtedly of Indian philosophical and spiritual background. Hence there was no compromise on tolerance and universal acceptance.

It would be hundred years on the 11th of September 1993 from the 11th September 1893 when Swami Vivekananda thundered at the World's Parliament of Religions, Chicago. He spoke with a legitimate sense of pride of the heritage of his people, the Hindu race. He said, "I am proud to belong to a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance." Not only so, he has told the world in no uncertain terms that he was proud to belong to a nation which has sheltered the persecuted and the refugees of all religions and all nations of the earth, such as the purest remnant of the Israelites who took refuge in Southern India in the very year in which their Holy Temple was shattered to pieces by Roman tyranny. Likewise the remnant of the grand Zoroastrian nation has been sheltered by India, he said. He called upon mankind to eschew sectarianism, bigotry and fanaticism and all persecutions whether it be with the sword or with the pen. It was made clear that the Hindu accepts all religions as true.

Certainly Vivekananda had impressed upon the world community that the Hindu never claims for his religion any monopoly to truth or salvation. The truth was never created by any Prophet nor can the truth belong to any Prophet. The Prophets only showed us the way to truth. Thus the Hindu monk put to the peoples of the world the logic of the Hindu race.

When he had addressed the Parliament of Religions he became the cynosure wherever he was found; and wherever he spoke he electrified his audiences, with the truth. He was undisputedly the grand orator.

This grand orator wanted to combine western progress and advancement with India's spiritual background. "Make a European society with India's religion. Become an occidental of occidentals in your spirit of equality, freedom, work and energy and at the same time a Hindu to the very backbone in religious culture, and instincts."

But Vivekananda wanted Indian society to rid itself of undesirable social inhibitions such as superstition and the caste system and galvanise itself to meet the challenges of technology and its advancement and modernisation. With all his admiration and appreciation of western progress and advancement technologically and otherwise, India still represented to him the light and he inspired his countrymen reminding them of their great heritage.

During colonial rule he came as an inspiration to the depressed and demoralised Hindu mind and awakened a sense of honour and pride in his countrymen. Some people in India who had become ashamed of their forebears and who had begun to succumb to the materialism of the West were given a clear message by Vivekananda that such attitude on their part was the surest road to ruin. In this regard he spoke to his countrymen thus -

"Do not go out to immitate anybody else. This is another great lesson we have to remember. Imitation, cowardly imitation never makes for progress. It is verily the sign of awful degradation in man. When a man has begun to hate himself then the last blow has come. When a man has begun to be ashamed of his ancestors the end has come. Here am I! one of the least of the Hindu race yet proud of my race, proud of my ancestors; I am proud to call myself a Hindu. You the descendents of the sages! The descendants of the most glorious rishis the world ever saw! Have faith in yourself and be proud of your ancestors. You put the seed in the ground and give it plenty of earth and air and water to feed upon and when the seed grows into a plant and into a gigantic tree does it become the earth or does it become the air or does it become the water. No! it becomes the mighty plant, the mighty tree after its own nature having absorbed everything that was given to it. Let that be your position."

Having thus inspired his countrymen and their leaders and having taught

(Contd. on p - 11)

AN APOSTLE OF HINDUISM - As I Understand Swami Vivekananda.

Sivanandini Duraiswamy

Saying "Sisters and brothers of America," Swami Vivekananda burst upon the American scene in a blaze of orange and red - the robe of a Sannyasin. Young with an ageless youth and old with the wisdom of our ancient thought and culture, this Apostle of Hinduism sprung forth with a burning faith and a missionary fervour bringing the age-old message of the Atman, to the outside world. The day he stood before the audience in Chicago, addressing the Parliament of Religions in September 1893, he emanated a magnifying power that mesmerised the audience into a pin-drop silence, only to rise to give him a standing ovation, paying tribute to something they did not quite understand! Perhaps they recognised a true brother in Swamiji. Swami Buddhananda explains beautifully this reaction to Swamiji's first few words as, "It was not the mere words that made the impact. It was the power of the sovereign quality of his being, transmuted by illumination, that passing through those sound waves quickened every soul like a flash of lightning. And they all responded instantaneously." These few words endeared him to the audience for they were the resounding and an all-embracing call to unity, kinship and love for all, based on Sanatana Dharma, the religion which teaches tolerance and universal acceptance.

To an audience used to being referred to as sinners, Swamiji's words, "Ye Divinities on earth - It is a sin to call a man a sinner; it is a standing libel on human nature," were strange at first but the remarkable Sannyasin had captivated them, that by the end of his visit they understood and realised or rather were awakened to the truth that they were not really sinners but "Souls immortal, Spirits free, Blest and Eternal." These inspiring words were spoken with authority; they were not speculative but a living truth and were a rousing call to unity, fearlessness, strength, love for all and service. And above these, this call was the death knell to negative, pessimistic and soul-degenerating thoughts.

To us Hindus the world is the wonderful creation of Lord Shiva and both man and the world are intrinsically good. There is no inherent sin and the embodied Soul is never damned to eternal hell. The English poet Shelly speaks of the Soul as being not more polluted than the beams of heaven's pure orb and far from being tainted with sin, it is from the hour of its birth, a portion of the being of God - a spark of the Divine and adds, "the pure spirit shall flow back to the burning fountain whence it came a portion of the Eternal, which must glow through time and change unquenchably the same." This is the timeless verity of the Hindus, re-iterated by Shelly and re-told convincingly by Swamiji: "If there is any sin in the world, it is weakness; avoid all weakness; weakness is sin; weakness is death. The remedy of weakness is thinking of strength. Teach men of the strength already within them."

The Hindus recognise sin as an error of judgement or simply as an error and the greatest error is to say that one is weak or that one is a sinner. The words sin and evil can be summed up in the single word weakness. The root of evil is in the illusion that we are the bodies. The body is impure and finite in existence while the Soul, the true "I" is pure, eternal, unchanging untainted with sin. And again Swamiji's words "You are not matter; matter is your servant and not you the servant of matter," become more realistic.

The recurring themes of Swamiji's message to the American people were the divinity of the human Soul, the oneness of existence, the non-duality of God-head and the harmony of religions; and the finale was his wonderful and moving appeal for "help and not fight; assimilation and not destruction; harmony and peace and not dissension."

Reading and studying the writings and speeches of this great ascetic, one is not only deeply influenced by the noble ideals, but one also sees the messianic fervour that raged through his mind and heart. "Let us not be caught and deceived by maya this time, for maya is a great cheat. Do not sell your priceless heritage - know the Truth and practise it. The goal may be distant but, *Arise, Awake and stop not till the goal is reached* - for God is the only Reality, the unchanging Reality. Beyond birth and death is Immortality; beyond pleasure and pain is that Ananda which is man's true nature; beyond the vicissitudes of life is the changeless - the Self of man, remains serene in all its glory," is another reminder to erring humanity.

Human life is short but gives man the golden opportunity to realise the Almighty deep within him by the performance of his duty - swadharma, adhering to the various disciplines, serving mankind and thereby serving God. All physical, moral, social and spiritual endeavours in this universe are nothing but a progressive manifestation of the one Divine urge expressed as man's pilgrimage to mukti - his goal, leading to absolute happiness. Unfortunately, due to his ignorance and his inadequacy, man tries to seek happiness in the world of materialism. In this search he is caught up in *maya* - the alternating experiences of pain and pleasure; it is this maya that pulls

man down drawing a thick veil across his inner vision, clouding his thinking and Swamiji alerts us to arise and awaken from the slumber of ignorance and stop not till we reach our goal.

Swami Vivekananda was one of the most powerful personalities in the realm of Hindu Thought and Culture. As a young boy he was deeply engrossed in the worship of Hindu deities but this faith diminished when he acquired the scientific ideas of the west. These ideas created confusion and doubt in his mind. He was disillusioned and he naturally yearned to know the Truth. While on this pursuit of knowing the Truth, he met Sri Ramakrishna, the Saint of Dakshineswar.

In education, religious beliefs and ideologies, Sri Ramakrishna and his disciple, Narendra were poles apart. Sri Ramakrishna belonged to the Upanishadic era - to the heart of ancient India, convinced firmly in his faith. Narendra, with his faith shattered, was full of doubts and wanted scientific verifications even for the highest Truths of religion. At the same time, the all-consuming passion, to know the Truth, also raged within him. It was this wonderful and momentous friendship that led to the emergence of Swami Vivekananda, the militant Hindu monk with an ancient spiritual perspective attuned to modern times. It is interesting to note that in the early days of his association with his Master, Narendra's inquisitive mind opposed and did not allow him to accept blindly the Master's teachings, but gradually over the years, this opposition faded into complete surrender. This surrender is reminiscent of the surrender of Arjuna to Krishna as seen in the Baghavat Gita. He allowed his personality to lose itself in that of his master. And in his Master, Swami Vivekananda found the key to life which was enriched by all the experiences and knowledge he gained through his travels in India and abroad.

From the time Narendra asked Sri Ramakrishna, "Sir, have you seen God," and Sri Ramakrishna replied, "Yes, I see him just as I see you here, only in a much more intense sense," began the spiritual blossoming of the disciple. It is said that the climax was reached when the spirit of the Master, before he passed away, descended upon the young monk - Swami Vivekananda, who now tasted eternal bliss, shunned transitory pleasures and broke through the meshes of the worldly snare.

During those days of foreign domination, when the colonial rulers brought in the perception of God, man and society, conditioned by science and technology, Hinduism was under siege. And this teacher-disciple - the guru-sisha relationship of Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda, helped to usher into India, the revival of the ancient Vedic thought to suit the needs of the modern world.

At that time, Narendra the eldest son of Vishvanath and Bhuvaneshwari Datta, was a young boy yearning to know the Truth. Born on January 12th 1863, he was a brilliant student, a keen athlete and a philosopher par excellence. His innate desire to know the Truth, but being unable to know it with scientific verifications and above all, his bitter experience of being dismissed with scorn by the so called friends of the family soon after his father's death, when the Datta family was struggling to exist, made him for a short period of time an agnostic. At that hour, his Master's words comforted him and brought hope - "God listens to the sincere prayer of the human mind. Pray in any way, for the Lord hears even the foot fall of an ant." Lo and behold when Narendra went in to pray, he forgot to ask for food for his starving family; instead he was filled with a leaping anticipation of beholding the living Goddess and hearing Her words. "I actually found that the Divine Mother was living and conscious - the perennial fountain of Divine Love and Beauty - I was filled with a divine intoxication and with an ecstasy of joy, I prostrated myself again and again before the Mother and prayed - 'Mother give me discrimination. Give me renunciation. Give me knowledge and devotion. Grant that I may have the uninterrupted vision of Thee'". This request was similar to that of Sri Shankara who had asked thousand one hundred years earlier for "Jnana Vairagya siddhiartham bichchaandehi cha Parvathi". His master assured him that his family from then onwards shall never be in want of the bare necessities of life.

This was the beginning of his preparation for a spiritual life of renunciation. His experience of poverty made him realise that dire poverty was the main factor that had stripped the Hindus of human dignity and terrorised them into submission. "The first contact with the reality of life, convinced me that unselfish sympathy is a rarity in the world - there is no place in it for the weak, the poor and the destitute," were his thoughts that prompted him to work for the upliftment of the masses of his country - the weak, the poor, the destitute. The passivity and fatalism that had crept had to be changed and the Hindu spiritualism which was practised at that time had to be given a new purpose. And to effect this change he realised that he must know his

(Contd. on p - 11)

THUS HAVE I LEARNT FROM SWAMI VIVEKANANDA

Narain Shewakram

- Each Soul is potentially Divine.
- Strength is what the Upanishads speak. O man be not weak.
- We need muscles of iron and nerves of steel.
- All powers are within us; we can do everything and anything. Stand firm like a rock. Truth always triumphs.
- Eyes and ears are two in number but the mouth is one; speak less; hear and see more.
- It is the man of action, the lion heart that the Goddess of Wealth resorts to.
- No need of looking behind; look *forward, onward, upward*.
- Vedanta recognises no sin; but only error.
- Strength is life; weakness is death; weakness is the cause of suffering. We die because we are weak; we lie, steal, kill and commit crimes because we are weak. Strength is the medicine for all diseases, poverty, tyranny of rich over poor.
- Stand up, be bold, be strong and take the whole responsibility on your shoulders.
- Arise, awake and stop not till the goal is reached.
- The only God to worship is the human Soul in the human body. Look upon every man, woman as God.
- Any expression, is life; all contraction is death. All love is expansion; all selfishness is contraction. Love is the only law of life.
- God is in the poor. We must worship them. He is named *Daridri - narayan*. He is in the shape of a lunatic, leper and the criminal.
- Ask nothing; want nothing in return.
- The essential thing is renunciatio.
- Despondency is not religion. By being pleasant and smiling it takes one nearer God.
- Hatred ceaseth not by hatred; hatred ceases by love. Know that life is pain; pain arises out of desires and wisdom lies in the stilling of desires.
- We are all debtors to the world.
- Our greatest need is a loving heart.
- A tamed mind brings happiness.
- Be bold and face the truth.
- The calmer we are the less disturbed our moves.
- No suffering befalls a man who calls nothing his own.

(Contd. from p - 4)

Memories....

Truth is for all, for the good of all. Not secret but sacred. God was real, a reality which could be experienced just as tangibly as any other reality.

ON EDUCATION

Education is the manifestation of the perfection already in man.

What is education? Is it book-learning? no. Is it diverse knowledge? not even that. The training by which the current and expression of will are brought under control and become fruitful is called education.

To me the very essence of education is concentration of mind, not the collecting of facts. If I had to do my education over again, I would develop the power of concentration and detachment, and then with a perfect instrument I could collect facts at will. The education which does not help the common mass of people to equip themselves for the struggle for life, which does not bring out strength of character, a spirit of philanthropy, and the courage of a lion - is it worth the name? Real education is that which enables one to stand on one's own legs.

Education is not the amount of information that is put into your brain and runs riot there, undigested all your life. We must have life- building, man-making, character-making, assimilation of ideas.My idea of education is personal contact with the teacher-*gurugraha-vasa*. Without the personal life of a teacher, there would be no education. Take your universities. What have they done during the fifty years (this was told in Madras in 1897) of their existence? They have not produced one original man. They are merely an examining body. The idea of the sacrifice for the common weal is not yet developed in our nation.

- Swami Vivekananda

SWAMIJI'S THOUGHTS
ON (HINDU) WOMEN

The ideal woman, in India is the mother, the mother first, and the mother last. The word woman calls up, to the mind of the Hindu, motherhood; and God is called Mother.....

In the West, the woman is wife. The idea of womanhood is concentrated there - as the wife. To the ordinary man in India, the whole force of womanhood is concentrated in motherhood. In the Western home, the wife rules. In an Indian home, the mother rules. If a mother comes into a Western home, she has to be subordinate to the wife; to the wife belongs the home, mother always lives in our homes: the wife must be subordinate to her. See all the differences of ideas.

Now, I only suggest comparisons; I would state facts so that we may compare the two sides. Make this comparison. If you ask, "What is an Indian woman as wife?" the Indian asks, "Where is the American woman as mother? What is she, the all-glorious, who gave me this body? What is she who kept me in her body for nine months? Where is she who would give twenty times her life, if I had need? Where is she whose love never dies, however wicked, however vile I am? Where is she, in comparison with her, who goes to the divorce court the moment I treat her a little badly? Oh, American women, where is she?" I will not find her in your country. I have not found the son who thinks mother is first. When we die, even then, we do not want our wives and our children to take her place. Our mother! - we want to die with our head on her lap once more, if we die before her. Where is she? Is woman a name to be coupled with the physical body only? Aye! the Hindu mind fears all those ideals which say that the flesh must cling unto the flesh. No, no! Woman! thou shalt not be coupled with anything connected with the flesh. The name has been called holy once and for ever, for what name is there which no lust can ever approach, no carnality ever come near, than the one word mother? That is ideal in India.

I belong to an Order very much like what you have in the Mendicant Friars of the Catholic Church; that is to say, we have to go aboutand beg from door to door..... And the rule is that the members of this Order have to call every woman "mother;" to every woman and little girls we have to say "mother;" that is the custom. Coming to the West, that old habit remained and I would say to ladies, "Yes mother," and they are horrified. I couldn't understand why they should be horrified. Later on, I discovered the reason: because that would mean that they are old. The ideal of womanhood in India is motherhood - that marvellous, unselfish, all-suffering, ever-forgiving mother. The wife walks behind - the shadow. She must imitate the life of the mother; that is her duty, but the mother is the ideal of love; she rules the family, she possesses the family. It is the father in India, who spans the childand the mother puts herself between the father and the child. You see it is just the opposite here. It has become the mother's business to spank the children in this country and poor father comes in between. You see, ideals are different.It is all good - this what you do; but our way is what we have been taught for ages. Instead of saying "Our Father in Heaven," we say "Mother" all the time; that idea and that word are ever associated in the Hindu mind and Infinite Love, the mother's love being the nearest approach to God's love in this mortal world of ours.....

There she is - the Hindu Mother. Next is the wife. The son's wife comes in as her daughter; just as the mother's own daughter married and went out, so her son married and brought in another daughter and she has to fall in line under the government of the queen of queens, of his mother. Even I, who never married belonging to an Order that never marries, would be disgusted if, supposing I married, my wife, dared to displease my mother. The wife has to wait till her womanhood is fulfilled and the one thing that fulfils womanhood that is womanliness in woman, is motherhood. That according to the Hindu mind, is the great mission of woman - to become a mother. My father and mother fasted and prayed for years and years so that I would be born. They pray for every child before it is born. Says our great law-giver, Manu, giving the definition of an Aryan, 'He is the Aryan who is born through prayer.' Every child not born through prayer is illegitimate, according to the law-giver. The child must be prayed for. Those children that come with curses, that slip into the world, just in a moment of inadvertence - what can we expect of such progeny? Mothers of America, think of that!

Next we come to woman as daughter. The great difficulty in the Indian household is the daughter. The daughter and the caste combined ruin the mother because you see, she must marry in the same caste..... Curiously enough the word daughter in Sanskrit is 'Duhita.' The real derivation is that, in ancient times, the daughter of the family was accustomed to milk the cows

(Contd. on p - 11)

(Contd. from p - 9)

An Apostle....

country and his people; he must share the sad lot of the poor; he must worship at their temples and be one of them. Having roamed all over India for nearly four years, the wondering monk understood his motherland in all its profundity and its poverty; the struggles and the weaknesses of his people.

His main concern was to make Hinduism a living religion where everything should be done through the living inspiration of Hindu Dharma. The role of religion, he now saw should be a positive social action and not mere rituals and contemplations only. Seeing the poverty and the backwardness of his people he realised that science and technology as developed in the west would give the practical aspect to such spiritual ideals as love and peace. Without science such ideals become abstracts only. "First bread, then religion. We talk against material civilisation. The grapes are sour. I do not believe in a God who cannot give me bread here, giving me eternal bliss in heaven." But at the same time he realised that science and technology must be based upon and inspired by spiritual ideals otherwise they bring more greed and lust for power and glory. "Religion does not want cohorts to march before its paths and clean its way. Wisdom and philosophy do not march upon bleeding human bodies but on the wings of peace and love. Like the gentle dew that falls unseen and unheard and yet brings into blossom the fairest of the roses, has been the contribution of Hinduism to the Thought of the World," declared the Swami.

Swamiji's teachings are based on our ancient Hindu values which have been given a freshness and vigour by him in order that they may provide answers to the questions that agitate an individual especially the young of the day, who think of Vedanta as pure philosophy meant only for the recluse! He explains in one instance the teaching of Vedanta where he reconciled the ideal of bhakti with the knowledge of Vedanta, generally interpreted as dry and incompatible with human sentiment. He explains, "The usual ideal is, that the practice of the knowledge of Vedanta demands a complete withdrawal from society and the rooting out of all such sentiments of love, devotion and compassion. I have understood that the ideal of Vedanta lived by the recluse can be practised even at home and applied to daily life. God alone has manifested Himself as the world and created beings. He is both immanent and transcendent. It is He who has become all the diverse beings, objects of our love, respect or compassion and yet He is beyond all these. Such a realisation of Divinity in humanity leaves no room for arrogance. What good is it if acknowledge in our prayers that God is the Father of us all and in our daily lives do not treat every person as our brother? Serving man and knowing him to be the manifestation of God, purifies the heart and brings devotion. The aspirant who does this, realises that he is part of God - Sat Chit Ananda - Existence, Knowledge, Bliss Absolute." Sister Nivedita commented on this, years later, saying, "To him the workshop, the study, the farmyard, and the field are as true and fit scenes for the meeting of God with man, as the cell of the monk or the door of the temple. To him there is no difference between service of man and worship of God, between manliness and faith, between true righteousness and spirituality."

Intellectually, Swamiji was a giant - a great philosopher but this was softened by the spiritual love fostered by his Master, Sri Ramakrishna, making him a bhakta first and then a jnani. On the wings of inspiration this redoubtable and dedicated Narendra, who became the militant monk Swami Vivekananda, awoke the Hindus from their deep slumber and shook them into reality. Wasn't it Sri Aurobindo who described Swamiji as "the radiant glance from the eye of Shiva?" This beautiful expression aptly summarises for us, that within a very short span of life, barely thirty nine years in this world, Swamiji lived a life of five thousand years of national and spiritual attainments raising himself as an object lesson for all generations and glancing through he directed the destinies of India in general and the Hindus in particular reminding us of our ageless heritage.

(Contd. from p - 10)

Swamiji....

and so the word 'duhita' comes from 'duh,' to milk and the word daughter really means milk-maid. Later on, a new meaning to that word 'duhita,' was found - she who milk away all the milk of the family.

These are the different relations held by our Indian women. As I have told you, the mother is the greatest in position, the wife is next and the daughter comes after them. It is the most intricate and complicated series of gradation.

Courtesy of Complete Works of Swami Vivekananda

SERVE MAN AS GOD

"The good live for others alone. The wise man should sacrifice himself for others. I can secure my own good only by doing your good. There is no other way, none whatsoever.

It is fear alone that is death. You have to go beyond all fear. So from this day be fearless. Off at once, to lay down your life for your own liberation and for the good of others. What good is it carrying along a load of bones and flesh!

- Swami Vivekananda

PRIDE IN BEING A HINDU

We are Hindus. I do not use the word Hindu in any bad sense at all, nor do I agree with those that think there is any bad meaning in it. In old times, it simply meant people who lived on the other side of the Indus: today a good many among those who hate us may have put a bad interpretation upon it, but names are nothing. Upon us depends whether the name Hindu will stand for everything that is glorious, everything that is spiritual, or whether it will remain a name of opprobrium, one designating the downtrodden, the worthless, the heathen. If at present the word Hindu means anything bad, never mind; by our action let us be ready to show that this is the highest word that any language can invent.

It has been one of the principles of my life not to be ashamed of my own ancestors. I am one of the proudest men ever born, but let me tell you frankly, it is not for myself, but on account of my ancestry. The more I have studied the past, the more I have looked back, more and more has this pride come to me, and it has given me the strength and courage of conviction, raised me up from the dust of the earth, and set me working out that great plan laid out by those great ancestors of ours.

Swami Vivekananda

PRIDE IN BEING A HINDU

When a man has begun to be ashamed of his ancestors, the end has come. Here am I, one of the least of the Hindu race, yet proud of my race, proud of my ancestors. I am proud to call myself a Hindu; I am proud that I am one of your unworthy servants. I am proud that I am a countryman of yours, you the descendents of the sages, you the descendents of the most glorious Rishis the world ever saw.

Swami Vivekananda

ABOUT HIS TEACHINGS

"Vivekananda's words are great music, phrases in the style of Beethoven, stirring rhythms like the march of Handel choruses. I cannot touch these sayings of his, scattered as they are through the pages of books at thirty years' distance, without receiving a thrill, through my body like an electric shock. And what shocks, what transports must have been produced when in burning words they issued from the lips of the hero!"

Romain Rolland

(Contd. from p - 8)

Swami - the Incomparable....

the world both tolerance and universal acceptance as a representative of the Hindu race, this Hindu monk who "transcended all ordinary standards and ideals," departed from us at the age of thirty nine.

Sister Christine said this of him, "He was in a class by himself. He belonged to another order. He was not of this world. He was a radiant being who had descended from another, from a higher sphere for a definite purpose. One might have known that he would not stay long."

Yes! To Swami Vivekananda religion lay not in discourses and talks, not in rituals and ceremonies, but in seeing God in man. Thus he said, "Religion is the manifestation of the divinity already in man."

(Contd. from p - 5)

Swami Vivekananda....

He not only confined himself as a man of action to the spiritual improvement of India, but also had a global vision. Missions after the name of his venerated Guru Ramakrishna Paramahansa were organised throughout the far flung parts of the world. There are Ramakrishna Missions today in all six continents that comprise this planet. The goals and tasks of these missions are not only religious discernment and spiritual regeneration but also social improvement. Various educational institutions have been established where the less fortunate could afford at least the rudiments of knowledge. Besides they provide recreational parks for juveniles, libraries for broadening the intellectual horizons of the general public, shelter for pilgrims and others, scholarships for deserving students and other facilities.

A Poet:

Swamiji's accomplishment as a poet is hardly known and it would be surprising to many to know that he possessed all the attributes of a poet.

Swami Vivekananda's poems are few and far between. But a poet is not judged by the prolific quantity of his poetical works but by their quality. A poem written during the spring of 1895 in New York entitled, "My play is done" apart from its majestic cadence and mystic aura is also hauntingly beautiful. It is a supplication to Goddess Kali to redeem him from earthly bonds and take him unto Her. He wrote-

*"Take me O Mother, to those shores where strife for ever cease;
Beyond all sorrows, beyond tears, beyond e'en earthly bliss,
Whose glory neither sun, nor moon, nor stars that twinkle bright,
Nor flash of lightening can express. They but reflect its light,
Let never more delusive dreams veil off Thy face from me.
My play is done, O Mother, break my chains and make me free."*

He wished to be united with the Divine. All mundane pleasures have limitations and the true and imperishable and ineffable joy is the union with the Divine. All mundane things are ephemeral and are not an inherent part of Man. His poem, "The Song of the Free" truly reflects his attitude to earthly existence and his search for the Divine.

*"Know these are but the outer crust
All space and time, all effect, cause,
I am beyond all sense, all thought.
The witness of the Universe."*

Thomas Gray, in his Elegy said in a more positive though pessimistic strain "..... all paths of glory lead but to the grave."

Swami Vivekananda's short span of life was divided into spiritual improvement and worldly action. He could not find the time for the flowering of his poetical genius. Otherwise he may have been like Gurudev Rabindranath Tagore, one of India's highly esteemed and much vaunted poets.

Swami Vivekananda for his indefatigable energy has been called a human dynamo, and because he had passionately espoused every cause that he believed in, the severe strain of such espousal brought about his premature demise.

He had in a way a two-fold message - one to the West and one to the East. He preached the material amelioration of India and exhorted them to bestir themselves from their lethargy unto fruitful action. He sought to kindle in them the need to study the Western sciences and to develop themselves in the industrial field thereby increase production so that poverty could be eliminated and the people in general be able to satisfy their alimentary needs. He was of the view that this was a sine qua non to spiritual elevation.

To the West he preached that spiritual needs were as much a necessity as physical needs and without spiritual satisfaction physical satisfaction was hollow and empty. Man must transcend his transient existence and search for the abiding Truth which alone will guarantee man his supreme and perennial bliss. It was in that context that he established Ramakrishna Missions all over the West. He had said Truth is of two kinds:

- i) that which is cognizable by the five ordinary senses of man by reasonings thereon.
- ii) that which is cognizable by the subtle super sensuous power of Yoga.

Knowledge acquired by the first is called Science and the knowledge acquired by the second as Vedas. His mission was to inculcate science to the East and instil the truth of the Vedas to the West.

This phenomenon which originated with him has progressively enveloped the whole Universe. Today we witness the spectacle of the East imbibing the truths of science and applying them to their lives and to their daily needs. The East has shrugged off its earlier sluggishness and ventured out into the field of science thereby contributing to the sum total of scientific knowledge.

The West has discovered the superficiality and the fragmentariness of a material and mundane existence. It is thirsting for spiritual knowledge, and periodic pilgrimages are made to the East to find

peace, harmony and happiness. They have realised that the conquest of Nature alone is not enough to bring supreme emotional and mental satisfaction, contemplation and other forms of Yoga ensure an enduring bliss. In this manner a rapport has been created by Swami Vivekananda between the East and the West that each looks to the other for fulfilling the goals of life.

Swami Vivekananda was a rare phenomenon among men. His great achievement was to proclaim to the West by his speeches that the East was by no means inferior to the West at a time when the West considered the East as benighted and barbaric and only fit for colonisation and conversion. He thus gave dignity and honour to the East in the eyes of the West. It was through him that the West recognised the moral grandeur of the East and had an abiding respect for their aspirations in life. Hence not only India but the whole Eastern Hemisphere owes a great debt to Swami Vivekananda.

(Contd. from p - 7)

The Educational Philosophy....

of religion too is the growth of the inner self. The Swami has emphasised that religion is not doctrine, dogmas or intellectual arguments. It is being or becoming that is realisation. Such realisation is possible only through the heart - *Bhakti yoga*. It is the heart that takes one to the highest plane which the intellect cannot reach. Julian Huxley makes the following statement regarding this aspect of man's evolution - "In the light of our present knowledge man's most comprehensive aim is seen not in mere survival, not as increased complexity of organisation, or increased control over his environment but as great fulfillment - the fuller realisation of more possibilities by the human species, collectively and more of its component members, individually." The evolution of man is not merely psycho-physical but psycho-social. All higher values of man generate from his spiritual growth. This is the ultimate aim of Education. Today psychologists from the West like Ericson, Marlow and others confirm this. R.D Liang speaks of that "inner illumination" as the end of evolution. Marlow speaks of "self-actualization" - the need for the growth of the innate higher values which he calls the "being needs" as against the "deficiency needs." Needleman speaks of "the inner transformation" as the aim of psychology. Even the personality theorists accept spiritual growth as the essential factor in character building and personality development. Swami Vivekananda was much ahead of the West when he gave this Vedantic interpretation to character formation.

This educational philosophy of Swami Vivekananda was addressed to mankind in general. It contains some principles of education of great value which are relevant to our society. The application of this perennial philosophy to education would uplift the masses and pave the way for universal peace and happiness.

POWERS OF THE MIND

The more this power of concentration, the more knowledge is acquired, because this is the one and only method of acquiring knowledge. Even the lowest shoeblack, if he gives more concentration, will black shoes better; the cook with concentration will cook a meal all the better. In making money, or in worshipping God, or in doing anything, the stronger the power of concentration, the better will that thing be done. This is the one call, the one knock, which opens the gates of nature, and lets out floods of light.

The main difference between men and the animals is the difference in their power of concentration. All success in any line of work is the result of this.... The difference in their power of concentration also constitutes the difference between man and man. Compare the lowest with the highest man. The difference is in the degree of concentration.

- Swami Vivekananda

சிகாகோ சர்வமத மகாநாட்டில் சுவாமி விவேகானந்தர்

சுவாமி அஜராத்மானந்தா

உலகில் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றி மனிதகுலத்துக்கு வழிகாட்டிய உத்தமர்கள் வரிசையில் தோன்றியவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் சுவாமி விவேகானந்தரும் ஆவர். “எப்போதெல்லாம் அறம் குன்றி மறம் ஒங்குகிறதோ அப்போதெல்லாம் நான் தோன்றி மறத்தை அழித்து அறத்தை நிலை நிறுத்துகிறேன்” என்று கீதையில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றும் வகையில் அமைந்திருந்தது, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரினதும் சுவாமி விவேகானந்தரினதும் வாழ்வும் பணியும். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்-சுவாமி விவேகானந்தர் மூலம் பரம்பொருளின் சங்கல்பம் செயல்பட்டது.

புத்தர் சொன்ன தர்மத்தை பிரச்சாரம் செய்ய ஓர் ஆனந்தரும், இயேசுநாதரின் உபதேசங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கிறிஸ்து மதத்தை நிலைநாட்ட ஒரு பீட்டரும் பிறந்தது போல ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கண்ட ஆன்மிக உண்மைகளை உலகுக்கு பொதுவாக்க பிறந்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். “நரேன் (சுவாமி விவேகானந்தரின் இளமைப் பெயர்) உலகுக்கு போதிப்பான்” என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஏற்கனவே தீர்க்கதரிசனம் கூறியிருந்தார். சமாதியில் மூழ்கி ஆழ்ந்த பிரம்மநிலையில் நிலைத்திருக்க அருள் புரியவேண்டும் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு நாள் சுவாமி விவேகானந்தருக்கு அந்த உன்னதமான சமாதி அனுபவம் கிடைத்தது. அவ் அனுபவத்தின் பின் சுவாமி விவேகானந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சென்றார். அப்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் “நரேந்திரா! ஜகன்மாதா உனக்கு எல்லாவற்றையும் உணர்த்திவிட்டாள். மிக உயர்ந்த செல்வக் குவியலைப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டுவது போல் இப்போது நீ பெற்ற அனுபவத்தையும் பூட்டியாக வேண்டும். அதனைத் திறக்கும் திறவுகோல் என்னிடம் இருக்கும். நீ, செயல் பல செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. செய்து முடித்த பின் அனுபூதிப் பெட்டி மீண்டும் திறக்கப்படும். இப்போது போலவே அப்போதும் நீ யாவும் உணரப் பெறுவாய்” என்றார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சிகாகோ சர்வமத மகாநாட்டில் பங்கு பற்றியமை அவருடைய பணிகளுக்கு ஒரு மணிமகுடம் போன்று விளங்குகிறது. சர்வமத மகாநாட்டில் தொடக்க விழா 1893ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பதினொன்றாம் திகதி சிகாகோ நகரத்தில் நடைபெற்றது. கத்தோலிக்க சமய குரு கிப்பன்ஸ் என்பவர் மேடையில் மத்தியில் அமர்ந்திருந்தார். இருபுறத்திலும் கீழை நாட்டு பிரதிநிதிகள் வீற்றிருந்தனர். அவர்களுள் எடுப்பாகவும் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் சுவாமி விவேகானந்தர் விளங்கினார். இத்தகைய அனுபவம் சுவாமி விவேகானந்தருக்கு ஏற்பட்டது இதுவே முதல் முறையாகும். இது போன்ற பெரிய சிறந்த கூட்டத்தில் இதுவரை அவர் கலந்து கொண்டதே இல்லை. எனவே தாம் பேசுங்காலத்தை எவ்வளவு கடத்தி வைக்கமுடியுமோ அவ்வளவு கடத்தி வைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அன்று மாலை கூட்டத்தின் தலைவர் அவரைப் பேசும்படி வற்புறுத்தினார். கல்விக்குத் தெய்வமான சரஸ்வதியையும் தம் குருவாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரையும் மானசிகமாக வணங்கிவிட்டு “அமெரிக்க நாட்டுச்சகோதரிகளே சகோதரர்களே” என்று தம் பேச்சைத் தொடங்கினார். இச் சொற்களைக் கேட்ட நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் எழுந்து நின்று கரகோஷத்தினால் சுவாமிஜியைப் பாராட்டினர். ஏறத்தாழ இரண்டு நிமிடங்கள் வரை சுவாமிஜியால் பேச்சைத்தொடரமுடியவில்லை. ஏனைய பிரதிநிதிகள் மரபு வழியில் சபைக்கு வணக்கம் செலுத்த, “சகோதரிகளே, சகோதரர்களே!” என்று சுவாமிஜிகூறியது அவர்களது இதயத்தை தொடுவதாக இருந்தது. இவ்வாறு பேசவேண்டும் என்று அவர் முன்னரே தீர்மானிக்கவில்லை. அது இயல்பாகவே நிகழ்ந்தது. ஏனெனில் சுவாமிஜி உலகத்தையே தம் குடும்பமாகக் கருதும் துறவோரின் பாரம்பரியத்தைச் சேர்ந்தவராதலினால்.

முதற் சொற்பொழிவில் அவர் சுருக்கமாக, சமயத்தின் பொதுமை என்னும் வேதாந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தினார். கீதையிலிருந்தும் சிவமஹிம்ன ஸ்தோத்திரத்திலிருந்தும் இரு சுலோகங்களை மேற்கோள் காட்டினார். “சமய நெறிகள் பலவாயினும் அவை அனைத்தும் இறைவனையடைவதற்கு உறுதுணையானவை என்று கூறுகின்றன. சகிப்புத்தன்மையோடு பிறருடைய சமயங்களில் பரிவும் மதிப்பும் காட்ட வேண்டுமென்று உலக ஆன்மிகத்தலைவர்கள் கூடியிருந்த மகாசபையில் சுவாமிஜி பிரகடனம் செய்தார். சமயங்கள் எல்லாமே உண்மையானவை என்றும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். பல நாடுகளிலிருந்தும் பல சமயங்களிலிருந்தும் துன்புறுத்தப்பட்டு வெளியேறிய மக்களை ஏற்றுக்கொண்ட நாட்டைச் சேர்ந்தவன் நான், என்று பெருமிதம் கொள்கிறேன்” என்று சுவாமிஜிசொன்னார். ஒரு சமயத்திலிருந்து வேறொருசமயத்திற்கு மக்களை மாறச் செய்வது பொருளற்றது என்பதை அவர் விளக்கினார். தூய்மையும், தெய்வீகமும், இரக்க உணர்ச்சியும் எந்தவொரு சமயத்தின் தனிச் சொத்து அல்ல, மேன்மை வாய்ந்த மக்கள் எல்லாச்சமயங்களிலுமே தோன்றியுள்ளனர் என்பதை சர்வமத மகாநாடு உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளது என்று கூறினார். தம் சமயம் மட்டும் தான் தனித்துவாழும், மற்றச் சமயங்கள் அழிந்துவிடும் என்று யாராவது கனவு காண்பார்களானால் அவரைக் குறித்து நான் என் இதய ஆழத்திலிருந்து பச்சாதாப்பப்படுவதோடு, இனி ஒவ்வொரு சமயத்தின் கொடியிலும் “உதவி செய், சண்டை போடாதே, ஒன்றுபடுத்து, அழிக்காதே, சமரசமும் சாந்தமும் வேண்டும், வேறுபாடு வேண்டாம்” என்று எழுதப்படும் என்பதையும் அவருக்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்” என்று சுவாமிஜி நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

சுவாமிஜியின் பேச்சு புதிய சகாப்தத்தை உண்டாக்குவதாக இருந்தது. எவரும் அறிந்திரா இந்து துறவியை உலகத்தின் மாபெரும் தலைவர்களுள் ஒருவராக்கியது. சர்வமத மகாநாட்டில் கூடியிருந்தவர்களுள் அவரே முதன்மையானவரெனச் செய்தது. இந்தியாவுக்கு மேல் நாடு எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருந்தது என்பதை உணரச்செய்த மாபெரும் ஆன்மீக வீரராகவும் சமயத்துறையில் நிதான புத்தியை வற்புறுத்துபவராகவும் சுவாமிஜியின் பெயர் உலகெங்கும் நொடிக்குள் பரவியது.

சிகாகோ நகரத்தின் வீதிகளைச் சுவாமி விவேகானந்தரின் பெரிய அளவு உருவப்படங்கள் அணி செய்தன. அமெரிக்கச் செய்தி பத்திரிகைகள் பின்வருமாறு அவரைப் புகழ்ந்தன.

“சமய மகாநாட்டில் அவரே அனைவரினதும் முதல் பெருமை வாய்ந்தவர். அவர் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு பண்பில் சிறந்த அவர் நாட்டிற்கு மத பிரச்சாரகர்களை நாம் அனுப்புவது எவ்வளவு அறிவீனமானது என்பதை உணர்கிறோம்” என்றும் “சமய மகா நாட்டில் அவரே அனைவராலும் விரும்பப்பட்டவர்” என்றும் தலையங்கம் தீட்டின. அன்று விடிந்த போது சுவாமிஜி இருந்த நிலைமைக்கும் பொழுது சாய்ந்த போது அவர் இருந்த நிலைமைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு! சிகாகோ ரயிலடியில் காலியாக இருந்த பெட்டியில் இரவு படுத்து எழுந்த அவருக்கு பல இல்லங்கள் உணவு தர மறுத்தன. ஆனால் அன்று இரவு அவர் அனைவரும் நாடிப்போற்றும் சமய வீரராகிவிட்டார்.

1893ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11ம் திகதி தொடங்கிய சர்வமத மகாநாடு செப்டம்பர் 27ம் திகதி முடிவடைந்தது. இந்தச் சமயத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் பலமுறை மகாநாட்டில் பேசினார். மக்கள் அவர் பேச்சையே மிகவும் வரும்பியதால் பிறப்பேச்சையும் அவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக சபைத்தலைவர் சுவாமி விவேகானந்தர் கூட்டத்தின் இறுதியில் பேசுவார் என்று அறிவித்து கூட்டம் கலையாமல் பார்த்துக்கொண்டார். “இவர் மகா சபையில் ஓர் பேர்அபிமானப் புள்ளியாகி விட்டார்.... இவர் மேடையைக் கடந்து சென்றாலே சபையோர் கரகோஷம் செய்கின்றனர். சபையோர் கூட்டத்தின் முடிவு வரையில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நிருவாகிகள் இவரை கடைசிவரை பேச விட மாட்டார்கள். ஏனையோர் மணிக்கணக்காகப் பேசும் போது விவேகானந்தர் கடைசியில் ஒரு பதினைந்து நிமிஷம் பேசப் போகிறார் என்பதற்காக, புளுக்கத்தில் விசிறிக் கொண்டிருக்கும் நாலாயிரம் மக்களும் ஆனந்தத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்” என்று சிகாகோ பிரபல நாளிதழ் ஒன்று எழுதியது. மாநாட்டின் பொதுத்தலைவர் பர்ரோஸ், “சுவாமி விவேகானந்தர் அவையோரின் மீது ஓர் அற்புதமான கவர்ச்சியை வீசியிருந்தார்” என்று குறிப்பிட்டார்.

மகாசபையை விட்டு வெளியே வந்த பின்பும் உலகத்தவரின் பாராட்டினால் அவர் அகம்பாவம் பெற்றுவிடவில்லை. வீடு வாசலின்றி திரிந்த தமக்கு, ஒரு பிடி அன்னம் அளிக்கக்கூட மறுத்த பல வீட்டு வாசற்படிகள் ஏறி இறங்கிச் சலித்த தமக்குஇன்று சிகாகோ நகரத்துப் பெருந்தணிகர்களின் வீடுகளெல்லாம் திறந்திருக்கின்றன என்பதைக்கண்டும் அவர் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்து விடவில்லை. நாடும் ஏடும் போற்றிப்புகழ்ந்த நேரத்திலும் சுவாமிஜி சர்வமத மகாசபையில் தாம் பேசியதைப்பற்றி மிக எளிமையுடனும் பக்தியுடனும் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். “அன்புச் சகோதரரே! உலகமெங்கிலுமிருந்து வந்திருந்த சிறந்த பேச்சாளர்களும், சிந்தனையாளர்களும் கூடிய அந்தச் சபையின் முன்னின்று பேச நான் மிகவும் பயந்தேன். ஆனால் இறைவன் எனக்கு பலம் தந்தான். ஒவ்வொருநாளும் நான் வீரமாகச் சபையையும் சபையினரையும் சமாளித்தேன். நான் என்பணியை நன்றாகச் செய்திருந்தேனாயின் ஆண்டவன் எனக்கு ஆற்றல் அளித்தான் என்பதே அதன் அர்த்தம். நான் தோல்வியடைந்திருப்பேனாயின் அது நான் முன்பே எதிர்பார்த்திருந்தது தானே?....”

பதினேழு நாட்களுக்கு காலையிலிருந்து இரவுவரை நடைபெற்ற சர்வமத மகாசபையில் சுவாமிஜி பல அரிய சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். தத்துவநுட்ப ஆராய்ச்சி பிரிவிலும் அவர் பல உரைகள் ஆற்றினார். வேதாந்தம் கூறும் விஞ்ஞான பூர்வமான பிரபஞ்சக் கருத்து, ஆத்ம தத்துவம், மறுபிறப்பு, கடவுட்கோட்பாடு ஆகிய அரிய கருத்துக்கள் அமெரிக்கர்களை குறிப்பாக புத்திஜீவிகளை பெரிதும் கவர்ந்தன. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆத்ம அனுபவத்தின் ஆழம், அவரது மனோபாவத்தின்தயாளம் அமெரிக்க மக்களை ஆட்கொண்டது. சர்வமத மகாநாட்டின் பின் சுவாமிஜி இலக்கிய சங்கங்களிலும், மாதா கோயில்களிலும் மற்றும் பல மேடைகளிலும் பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். சர்வமத மகாசபையில் கலந்து கொண்டவர்கள், சுவாமிஜியின் கருத்துரைகளுக்கு செவிமடுத்தோர், அவரோடு தொடர்பு கொண்டோர் ஆகியோர் முன்பு, ஒரு புதுக்கருத்துலகம் விரிந்தது. மனித இனம் தனது உண்மை இயல்பாகிய தெய்வீகத்தை உணரும் வரை சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆன்மீகச் சிந்தனைகள் உலகெங்கும் பரவிக் கொண்டேயிருக்கும்.

ராமகிருஷ்ண மிஷன், மட்டக்களப்பு.

சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள்

குமாரசுவாமி சோமசுந்தரம்

பாரத நாடு மிகத் தொன்மையான நாடு. முனிவர்கள், இருடிகள், அறிவர்கள், சித்தர்கள், சீவன் முத்தர்கள் என்போர் தோன்றி, உண்மை தெளிந்து, உலகத்தவர் உய்யும் பொருட்டு, சிறந்த வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை வகுத்து வழங்கியமையினால் பெருமை மிக்கது பாரத நாடு. இத்தகைய வாழ்க்கைநெறி தான் இந்து நெறி என்றும் சனாதன தர்மம் என்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. நாகரிகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம், மெய்யறிவு, சமய ஆசாரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட உயர்வாழ்க்கைமுறை தான் இந்துநெறி. இவற்றிற்கெல்லாம் அடித்தளமாக கல்வி அமைந்தது. வாழ்க்கைத் தத்துவங்களே கல்வித் தத்துவங்களாக விளங்கின. உலகியல் வாழ்க்கையைச் செம்மையாக அமைத்துத்தருவதும் இறைவனை அடையத்துணையாகும் ஆத்மீக நெறியை வகுத்து வழங்குவதும் கல்வியே என்று கொள்வது இந்து நெறி. அதனால் உலகியல் வாழ்க்கை நெறியை வகுத்தவர்களும், ஆத்மீக நெறியை யாத்தவர்களும், கல்வித் தத்துவங்களையும், கல்விச் சிந்தனைகளையும் வழங்கியுள்ளனர். கல்வி, வாழ்க்கையோடு இணைத்தே வளர்க்கப்பட்டு வந்த இந்துநெறிப் பண்பு பெருமைக்குரியது. சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகளும், இந்துநெறிப் பண்பின் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளாகவும், அதே வேளை மனிதகுலத்தை வாழ்விக்கும் நல்ல கல்விக் கருத்துக்களாக இருப்பின் அவை எல்லா திக்குகளிலிருந்தும் வந்து சேரட்டும் என்ற நிலைப் பாட்டினைக் கொண்டவைகளாகவும், அவற்றை உள்ளடக்கியனவாகவும் விளங்குகின்றன.

சுவாமி விவேகானந்தர் துறவு பூண்பதற்கு முன், நரேந்திரநாத் தத்தர் எனும் பெயரைத் தாங்கியிருந்தார். இந்தியாவில் வங்காலத்தில், 1863 ஆம் ஆண்டு, சனவரித்திங்கள் பன்னிரண்டாம் நாள், நரேந்திரன் பிறந்தார். வாடிக்கிடந்த வேதாந்தப் பயிருக்கு நீருற்றி, வளமுட்டிப் பசுமையாக்கி மக்களிடையே மீண்டும் வளரச்செய்வதற்கென்றே அவதரித்தார். சிறுவயதில் அவரது தாயார், மகாபாரதம், இராமாயணம், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகள் கூறுவதைக் கேட்டு, நரேந்திரன் அவற்றைத் தம் பிஞ்சு உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்டார். ஆன்மீக நாட்டமும், பாரதப்பண்பாடும் அவரைப் பற்றிக்கொள்வதற்கு அவை ஏதுவாகின.

நரேந்திரன் பாடசாலையிலும், கல்லூரியிலும் கற்றவை, மேற்கத்தைய ஆங்கிலக் கல்விசார்ந்த விடயங்கள். மேல் நாட்டுத் தத்துவம், ஆங்கில இலக்கியம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களில் பெற்ற கருத்துக்கள் நரேந்திரனை ஈர்த்தன. அவையாவும் இந்திய மக்களிடையே அடிமைச் சிந்தனையை வளர்த்தன என்பதையும் அவர் உணரத்தவறவில்லை. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதி, மக்களே பிரபுவினால் வகுக்கப்பட்ட கல்வித்திட்டம் இந்தியாவில் அடிமைச்சிந்தனையை வளர்ப்பதாகவும், ஏகாதிபத்தியத்தை நிலைபெறச் செய்வதாகவும் பாரதநாட்டுப் பழம் பெரும் கல்வி முறைகளைத் தகர்ப்பதாகவும் அமைந்திருந்தன.

மேலைநாட்டுக் கல்வி, உலகாயதப் பண்பையும், பகுத்தறிவையும், புறவய ஆயுந்தன்மையையும் வளர்த்தன. ஆனால் பண்டைய பாரதத்தில் செழித்த ஆன்மீக பண்பையும், ஆன்மீக உணர்வையும், மனிதனின் உள்நோக்கிய ஆய்வையும், அதனால் தன்னையறிதல், தன்னை உணர்தல் எனும் கல்வி இலட்சியங்கள் அடையப் பெறுதலையும், மேலைநாட்டு கல்வி பாரதத்தில் மழுங்கச்செய்தது.

நரேந்திரனின் மாணவப் பருவம், மனப்போராட்டங்கள் நிறைந்தும், மன அமைதி குழம்பியும் இருந்த காலமாகும். எதையும், ஏன், எப்படி என்று ஆராய்வதிலும்; எவற்றினதும் காரண, காரியத் தொடர்புகளை அறிவதிலும், நாட்டம் மிகுந்திருந்தது. நரேந்திரன் இந்த வேட்கையினால் உந்தப் பட்டு அக்காலத்தில் பிரபல்யம் வாய்ந்த கல்வி மாண்களையும் பல்வேறு மதத்தலைவர்களையும் ஆரிய சமாஜம், பிரம்ம சமாஜம் போன்ற இந்துமதச் சீர்த்திருத்த இயக்கங்களையும் நாடித் தன் ஐயங்களை தீர்த்துக்கொள்வதற்குக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுப்பது வழக்கம். ஆனால் அவரின் கேள்விகளுக்கு எவரிடமிருந்தும் நேரான விடைகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. “ஐயா நீங்கள் கடவுளை கண்டிருக்கிறீர்களா? கடவுளை எனக்குக் காட்ட முடியுமா?” போன்ற நரேந்திரனின் கேள்விகளுக்குச் சிற்றறிவும் அற்ப அனுபவங்களும் கொண்டவர்களால், எவ்வாறு நேரான பதிலளிக்கமுடியும். காலஞ் செல்லச் செல்ல நரேந்திரனின் வேட்கையும், ஏக்கமும் அதிகரித்தனவே தவிர தணிந்தபாடில்லை.

இக்காலகட்டத்தில், நரேந்திரன் கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது, ஆங்கில இலக்கிய வகுப்பில் நிகழ்ந்த சம்பவம், நரேந்திரனின் வாழ்கையில் ஒரு திருப்புமுனையாகவே அமைந்து விட்டது. பேராசிரியர் வல்லியம் ஹேஸ்டிங் (William Hasting) ஆங்கிலப் புலவர் வில்லியம் வேடஸ்வர்த் என்பாரின் ‘சுற்றுலா’ (William Wordsworth's The Excursion) எனும் அற்புதக் கவிதையை விளக்கி விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தார். வேடஸ்வர்த் மேலைதேய புலவராக இருந்தபோதும், தம் பாடல்களில் வேதாந்த கருத்துக்களை விரவிவரச் செய்யும் பெற்றியார். பாடல்களுக்கு விளக்கம் தந்த பேராசிரியருக்கு இக் கட்டான நிலை. அங்கு கூறப்பட்ட ஆத்மீக இன்பம், ஆனந்த அனுபவம் பற்றிப் பருமட்டமாகவே விளக்கம் தந்தார். வகுப்பிலிருந்த நரேந்திரன்

அக்கருத்தினால் கவரப்பட்டு மேலும் மேலும் விளக்கம் கேட்டார். பேராசிரியர் நரேந்திரனை விழித்து, “தட்சிணேஸ்வரத்தில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் இருக்கிறார். தூய மனத்தினரான அவரே, ஆத்மீக ஆனந்தத்தை அனுபவித்த அனுபூதிமான். அவரை ஒருமுறை சென்று தரிசித்தால், நான் கூறவதன் முழுமையான பொருள், உங்களால் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ளமுடியும்,” என்றார்.

நரேந்திரன் கன்று தாய்ப் பசுவை நோக்கிச் செல்வதைப் போல, ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரிடம் விரைந்துசென்றார்; சந்தித்தார்; அவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார்; சுவாமி விவேகானந்தர் ஆனார், என்பனவெல்லாம் வரலாறு ஆகிவிட்டன. இச்சந்திப்பு, தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, சுதந்திரம் தவறிக்கெட்டுப், பாழ்ப்பட்டு நின்ற பாரத நாட்டு மக்களின் மறுமலர்ச்சிக்காக மட்டுமன்றி, பாரதத்தில் முளைத்த வேதாந்தப் பயிரை, பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் அநுபூதி உரத்தினால் வளமாக்கி, உலகெங்கணும் பரப்பிச் செழிக்கச் செய்யும் செம்மையான பணிகளுக்குக் கால்கோளாகவும் அமைந்தது என்பதால், அதிமுக்கியம் வாய்ந்த சந்திப்பு எனப்படுகிறது. வேதாந்தம் என்பது கல்வி என்று கொண்டு, சுவாமி விவேகானந்தரின் வேதாந்தம் தழுவிய பணிகள் அனைத்துமே கல்வி சார் பணிகள் என்றும், வேதாந்த சிந்தனைகள், யாவுமே கல்விச் சிந்தனைகள் தான் என்றும் பரந்தபொருள் கொள்ளலாம்.

கல்வியானது, உலகியல் வாழ்வினை வளம்பெறச் செய்யவும், ஆத்மீக ஒழுக்க வாழ்வினைச் செம்மை, அழகு, தூய்மை பெறச் செய்யவும் உறுதுணையாக அமைகிறது. அதனால், கல்வி மனிதனை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. மனிதர்கள் வாழப் பிறந்தவர்கள். வாழ்க்கை வாழ்வாங்கும் வழமாகவும் அமைதல் வேண்டும். அதற்குக் கல்வியே ஆதாரம். எனவே கல்வியே கருந்தனம் என்கின்றனர். “கற்க மறுப்பவன், வாழ மறுக்கின்றான்,” எனும் பகவான் இராமகிருஷ்ணரின் அநுபவக்கூற்று அடித்தளமாக அமைய, அதன் மீது சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன.

கல்விச்சிந்தனைகள், கோட்பாடுகளாக அமைவதோடு, செயற்பாடுகளாக மாற்றப்படக் கூடியனவாயும் இருத்தலிலேயே அவற்றின் சிறப்பு தங்கியுள்ளது. மனிதனால் செய்ய முடியாதவற்றை மனிதனில் சுமத்துவதால் பயனில்லை. சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்வித் தத்துவங்கள், நடைமுறைக் கல்வித் தத்துவங்களாக விளங்குதல், அவற்றின் சிறப்புக்கும் பயன்பாட்டிற்கும் காரணம். “எல்லாவிதமான அறிவும் மனிதனுக்குள்ளேயே இருக்கிறது என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. இந்த அறிவை விழித்து எழும்படி செய்வதுதான் ஆசிரியனுடைய வேலையாகும்,” என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

சுவாமியின் இக்கருத்து என்னவெனில், ஒவ்வொரு மனிதனும் அறிவு வளம், ஆற்றல் வளம், ஆத்மீக வளம் கொண்டவன். இவை மனிதனிடம் இயல்பாக உள்ளன. ஆனால் அவை உள்ளே மறைந்து கிடக்கின்றன. அம்மூன்றும் ஒருங்கிணைந்து இருத்தலே பரிபூரணத்துவம் என்று சுவாமி கூறுகிறார். மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கின்ற இந்தப் பூரணத்துவத்தை கல்வி, தோண்டி, கிண்டி, கிளறி வெளிக்குக் கொண்டு வருதலே கல்விப் பணியாகும். கல்வி கல் எனும் அடியாகப் பிறந்த சொல் என்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. கல் என்பது. கல்லுதல், கிளறுதல், தோண்டுதல் எனும் பொருள்களில் வரும். மனிதனில் உள்ளார்ந்து காணப்படும் அறிவு, ஆற்றல்கள், திறன்கள், ஆத்மீகம் ஆகியவற்றை வெளிக் கொணரும் செயன் முறையை கல்வி என்கின்றோம். கல்வி கல்லி எறிவது அறியாமை; கல்வி எடுப்பது, வெளிப்படுத்துவது அறிவு, ஆற்றல், ஆத்மீகம் என்பவையே ஆகும். அறிவு, ஆற்றல், ஆத்மீகம் ஆகியவற்றின் கூட்டு மொத்தமே பூரணத்துவம் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் குறிப்பிடுகிறார். பூரணத்துவம் என்பது முழுமை எனும் பொருளில் வருகிறது. மனிதனில் இந்த முழுமை விருத்தி பெறுவதையே ஆளுமை விருத்தி என்கின்றோம். இவற்றின் ஒன்றின் விருத்தி குன்றினும், அது ஆளுமை விருத்தி ஆகாது.

இனி, சுவாமி விவேகானந்தர் கல்விக்குத் தந்த வரைவிலக்கணத்தை நோக்குவோம். “மனிதனுள் ஆழ்ந்து அமைந்திருக்கும் பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துதல் கல்வி,” என்பது சுவாமி கல்விக் கணித்த வரைவிலக்கணம்.

அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு ஆகிய மூன்றினதும் சம நிலையிலான ஒருங்கிசைந்த வளர்ச்சியே மனிதனின் ஆளுமையாகும் எனும் நவீன கல்விக் கருத்துடன், சுவாமியின் மேற்போந்த கல்விக் கருத்து ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலது. பண்டையகிரேக்க தத்துவஞானிகளான சோக்கிரற்றீஸ், பிலோட்டோ ஆகியோரின் கல்விக்கருத்துக்களுக்கும், சுவாமியின் வேதாந்தக் கல்விக்கருத்துக்குமிடையே ஒற்றுமை காணமுடியும்.

“எனது தாய் ஒரு மருத்துவ மாது. எனது தாயைப்போலவே, எனது முயற்சிகள் யாவும் மாணவர் மனங்களில் கருக்கொண்டிருப்பவற்றை வெளிக்கொணர உதவுதல் தான்,” என்பது சோக்கற்றீஸின் கூற்று. “எது வித கல்வியறிவும் பெறாத அடிமையிடம் தொடர்ந்து பல வினாக்களை விடுத்து, அவனிடமிருந்து கணித அடிப்படைக் கருத்துக்கள் பலவற்றை வெளிக்கொணர முடியும்,” என்றார் பிலோட்டோ. மனிதனிடம் எவ்வித

பாகுபாடின்றி அறிவு குடிகொண்டுள்ளது என்பதை இக்கூற்றுகள் காட்டுகின்றன.

“தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு”

எனும் தமிழ் மறை தரும் கருத்தும், மனிதரிடம் இயல்பாகவே அறிவு உள்ளது என்பதைச் சுட்டுகின்றது.

இந்த வகையில், பண்டைய வேதாந்த, கிரேக்க, தமிழ் கல்விக் கருத்துக்கள், சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்வி வரைவிலக்கணத்திற்கு ஒப்புதல் வழங்குவதாக உள்ளமை புலனாகிறது. எனவே சுவாமியின் கல்விச் சிந்தனைகள் உலகளாவிய பண்பினைப் பெற்று மிளிர்கிறது என்றால், அது மிகையாகாது.

இல்லாததொன்றை வெளிக்கொணரமுடியாது. மனிதனிடம் இயல்பாகவே அறிவு, ஆற்றல்கள், ஆத்மீகம் என்பன இருப்பதாலும், அவை அஞ்ஞானம், அறியாமை, அகங்காரம், மமகாரம் ஆகிய இருளில் மூழ்கிக் கிடப்பதாலும், கல்வியொளி பாய்ச்சப்பட்டதும், கவிந்திருந்த காரிருள் அகல, அறிவு, ஆற்றல்கள், ஆத்மீகம் என்பன வெளிப்படுவதாகவும் சுவாமி விவேகானந்தர் கூறிய கருத்துக்கள் போற்றுகுரியவை.

உண்மை, அழகு, நன்மை எனும் மூன்றினையும் தரும் கல்வியே பயனுள்ளது என்று இந்துமரபுக் கல்வி குறிப்பிடுகிறது. இம்மூன்றும் இணையும்போது, மக்களில் செம்மையான சால்பினை வளர்க்குமக. மனிதனை சான்றோன் ஆக்குதல் கல்வியின் குறிக்கோள். இத்தகைய கல்வியையே சுவாமி விவேகானந்தர் வேண்டி நின்றார் என்பது அவரின் நூல்கள், பிரசங்கங்கள் வாயிலாக தெரிய வருகிறது. சிக்காகோ மகாநாட்டில் ஆற்றிய பிரசங்கத்தில் அவரின் சீரிய கல்விக் கருத்துக்கள் இழையோடிய மையை காணலாம்.

“எத்தகைய கல்வி நல்ல ஒழுக்கத்தை உருவாக்குமோ, மனவலிமையை வளர்க்கச் செய்யுமோ, விரிந்த அறிவைத் தருமோ, ஒருவனைத் தன்னுடைய சுயவலிமையைக்கொண்டு சொந்தக் காலில் நிற்கச் செய்யுமோ, அத்தகைய கல்விதான் நமக்குத் தேவை.” இவ்வாறு கல்வியின் தன்மை உள்ளடக்கம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை சுவாமி விவேகானந்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

“மேலை நாட்டு விஞ்ஞானத்தோடு இணைந்த வேதாந்தமும் பிரம்மசரியமும் வாழ்கையின் அடிப்படை இலட்சியங்களாக நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன,” என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுவதிலிருந்து விஞ்ஞானமும் வேதாந்தமும் கல்வியில் இணையவேண்டும் என்று கருதுகிறார். மனித வாழ்க்கையை வளமாக்க விஞ்ஞானமும், வாழ்வாங்கு வாழ வேதாந்தமும் தேவை என்பது சுவாமியின் கருத்து. வெறும் விஞ்ஞானம் மனிதனை அழிவுப் பாதைக்கே இட்டுச் செல்லும், விஞ்ஞானம் வேதாந்தத்தினால் செல்வாக்குப் பெறும் போதுதான் ஆக்கப்பூர்வமானதாக அமையும்; மனித குலத்தை வளமாக்கும்; வாழ்விக்கும். விஞ்ஞானத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்குமிடையே இணக்கம் காணும் கல்விச்சிந்தனையாகச் சுவாமியின் கல்விச் சிந்தனை விளங்குகிறது. இரண்டும் எதிரும் புதிருமானவையல்ல; மனித நலனை முன்னிட்டு இணைய வேண்டியவையாகும். எனவே விஞ்ஞானம் சார்ந்த மனிதவியற் கோட்பாட்டினை கல்விச் சிந்தனையாக முன்வைத்தபெருமை சுவாமி விவேகானந்தருடையது. இவருக்குப் பின் வந்த காந்தியடிகள், டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் போன்றோரும் மேல்நாட்டு யூலியன் ஹக்ஸ்லியும் (*Julian Huxley*) சுவாமியின் கல்விக் கருத்தை ஒட்டியே செல்வதைக் காணலாம்.

“மக்களில் உள்ளடங்கியிருக்கின்ற உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பேறுகளை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கம்பெறச் செய்வதே கல்வி,” என்பது காந்தியடிகள் கல்விக்குத் தந்த வரைவிலக்கணம்.

கல்வி மனிதவர்க்கத்தை நோக்காகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆன்மீகக் கல்வியாகவிருந்தாலும் சரி, உலகியல் சார்ந்த கல்வியானாலும் சரி, மனிதனை அதாவது நிறைமனிதனை உருவாக்குவதாக இருக்க வேண்டும்; சமுதாயத்தைச் சகலதுறைகளிலும் உயர்த்துவதாக விளங்கவேண்டும்; உலகினை உய்விப்பதாக அமைய வேண்டும். இதுவே மனிதவாக்கம் எனச் சுவாமி கூறும் கல்விக்கருத்து. மனித குலத்தை அழிவிற்கு இட்டுச் செல்லும் கல்வி, எதிர்மறையான கல்வி. அத்தகைய கல்வி கூட வேகூடாது என்றார். இந்தியாவில், சுவாமி கண்ட கல்வியை எதிர்மறைக் கல்வியென்று விபரித்து, அத்தகைய கல்வியை நிராகரிக்கும்படி கூறினார், ஆன்ம ஞானம் நுதலிய கல்வியே உடன்பாட்டுக்கல்வி என்றும் மனித ஆக்கம் நோக்கிய கல்வி என்றும் குறிப்பிட்டார்.

உடற்கல்வியின் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியிருந்தார். உடல் ஆரோக்கியமாக இல்லாவிட்டால், அறிவினால் மாத்திரம் எதையும் சாதித்துவிட முடியாது. “எமக்குத் தேவையானவை இரும்பாலான தசைநார்களும், உருக்கினாலான நரம்புகளுமே” என்று சுவாமி குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆரோக்கியமான உள்ளம், ஆரோக்கியமான உடலில்தான் இருக்கமுடியும் என்பது புலனாகின்றது.

சுவாமி விவேகானந்தர், பொதுமக்கள் கல்வி, பெண்கல்வி, ஆகியவற்றில் சிரத்தை கொண்டிருந்தார். அனைவருக்கும் கல்வி வாழ்நாட்கல்வி, கல்வியில் சமவாய்ப்பு, பாகுபாடற்ற கல்வி, முதியோர் கல்வி போன்ற நவீன கல்விக் கருத்துக்களும் தத்துவங்களும் சுவாமியின் கல்விச் சிந்தனைகளில் விரவி நிற்பதைக் காணமுடியும்.

சுவாமி மக்களை நோக்கிச் சிரத்தையோடு, “எழுந்திரு, விழித்திரு”

என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கின் அவை கல்வி சார்ந்த அறைகூவல் என்பது தெரியவரும். உள்ளத்தைத் தட்டி எழுப்புதல் என்பது அறியாமை இருளை அகலச் செய்யும் அறிவொளியின் விடியலை உணர்த்துவதாகும். மறைந்து கிடக்கும் அறிவு, திறன், ஆத்மீகம், விழுமியம் ஆகிய வற்றை வெளிக்கொணர்தலுக்கு ஆயத்தமாதல் ஆகும். அவற்றை வாழ்க்கையில் மேற்கொள்வதற்கான அழைப்பாகும். ஒரு முறை மனிதன் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்துவிட்டால் பின்னர் தொடர்ந்து விழித்திருத்தல் அவசியம். அன்றேல் மீண்டும் உறங்க, மறுபடியும் இருள் கல்விவிடும். எனவே, “விழித்திரு” என்றார்.

உலகியல், ஆன்மீகம் சார்ந்த எல்லா அறிவுகளும் மனிதனுள்ள்தான் இருக்கின்றன. எனவே அறிவைத்தேடித் தன்னுள் செல்லவேண்டும் என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். உட் சென்று, அறிவை மூடியிருக்கும் திரையை அகற்றிவிட்டு அறிவைக் காண்பதுதான் கற்றல் ஆகும். இதற்கு மாணவரிடம் இருக்க வேண்டியது சிரத்தையே. சிரத்தையில்லாதவன் கற்கமாட்டாதவன் ஆகின்றான்; உள்ளார்ந்து அறிவு இருந்தும் அந்த அறிவை வெளிப்படுத்தமுடியாதவன் ஆகின்றான்.

கற்றல் பற்றிக்கூறிய சுவாமி விவேகானந்தர், கற்பித்தல் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு பிள்ளை சுயமாகவே கற்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. ஆசிரியர் கற்பிப்பதாகக் கூறி யாவற்றையும் பிழைப்படுத்துகிறார். ஒருசெடி தாமாகவே தான் வளருகின்றது. செடியை வளர்ப்பவன் என்று கூறிக் கொள்பவன், நிலத்தைப்பண்படுத்தி, எருவிட்டு செடியை நாட்டி நீருற்றி, சுற்றி வேலி போட்டுப்பராமரித்தல் மாத்திரம்தான் செய்கிறான். செடியின் வளர்ச்சியுடன் தலையிடுவதில்லை. ஆசிரியரும், மாணாக்கரை விழித்தெழுச் செய்து, சுதந்திரமான சூழலை உருவாக்கி, வழிப்படுத்திவிட்டால் போதுமானது. மாணாக்கன் சுயமாகச் சிந்தித்துத் தன் உள்நோக்கிச் சென்று அறிவைக் காணவேண்டும். ஆசிரியர் ஆதிக்கம் செலுத்தி மாணாக்கரின் தனித்தன்மையை இழக்கச் செய்தல் ஆகாது. கற்றல் மாணாக்கரின் பணி; அதற்குரிய சூழலை உருவாக்குதல்தான் ஆசிரியரின் கற்பித்தல் பணி. எல்லாவகை வளர்ச்சிக்கும் சுதந்திர உணர்வு வேண்டும். கற்பித்தல் என்ற பெயரால் மாணவரின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தினால், கற்றல் நிகழ மாட்டாது. எனவே மாணாக்கரின் சுதந்திர உணர்வை மழுங்கச் செய்து, அடிமைச் சிந்தனையை வளர்ப்பதாக, ஆசிரியரின் கற்பித்தல் அமையக்கூடாது. இவ்வாறு ஆசிரியரின் கற்பித்தல் பற்றித்தனது கருத்துக்களை சுவாமி விவேகானந்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

கல்வி கற்பதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி, ஒருநிலைப்படுத்துவதே அந்தவழி. பாமரர் முதல் யோகியர்வரை கற்றலுக்கு ஒரே வழி மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதுதான் என சுவாமி கூறியுள்ளார். பிரமசரியம் அநுட்டிப்பவர்க்கே இது கை கூடுகின்றது. பிரமசரியம் என்பது ஆசைகளை அடக்குதல், தேவைகளை ஒறுத்தல், சிற்றின்ப உணர்வுகளை அழித்தல். இந்நிலையில் மனிதனின் கீழ்தரமான உணர்வுகள் தேய்ந்துபோகும். அளவற்ற சக்தி சேமிக்கப்படும். ஆத்மீக சக்தியாக அது மாற்றம் பெறுகின்றது. ஆத்மீக ஆற்றல் பலம் பெற, விவேகம், நினைவு, மனஉறுதி, தன்னம்பிக்கை என்பன ஸ்திரம் பெறுகின்றன. அப்பொழுது மனிதன் பெரும் சாதனைகளையெல்லாம் நிகழ்த்த முடிகின்றது. ஒவ்வொரு மாணவனும் கல்வியில் சிரத்தை கொள்ள வேண்டுமானால், பிரமசரியவிரதம் பூணவேண்டும் என்கிறார் சுவாமி.

ஆசிரியனுடன் உடனுறைந்து, அவர் வாழ்ந்து காட்டுவதை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு, ஆசிரியருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர் இட்ட பணிகளை ஆற்றிக்கற்றலே, சிறந்தமுறைக் கற்றல் என்பர். இதனையே குருகுலவாசக் கற்றல் என்கின்றனர். ஆசிரியர் அறிவை விலை கூறி விற்கும் வணிகராக இருத்தல் ஆகாது. இலவசமாகக் கல்வி வழங்கினாலே, அது ஏற்றத் தாழ்வு இன்றி எல்லாத்தரப்பு மக்களையும் சென்றடையும்.

சமயக்கல்வி அவசியம் என்று கூறும் சுவாமி விவேகதந்தர், மனிதனுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அது அமைய வேண்டும் என்பர். ஒரே பரம்பொருள் எல்லா உயிர்கள் மீதும் உள்ளது எனும் ஆன்மீக ஞானம் கைவரப் பெற்றவர் அன்பு, அருள், கருணை, தயை, இரக்கம் உள்ளவர்களாகவே இருப்பர். மேற்கத்தைய கல்வி விவேகத்தை. விருத்திசெய்த அளவிற்கு மனிதனின் இதயத்தை விரிவடையச் செய்யவில்லை. மனிதனைச் சுயநலவாதி ஆக்கியமைதான் அது செய்த சாதனை. அன்புப் பெருக்கம் இல்லாத அறிவுப்பெருக்கம், ஆற்றல் பெருக்கம் மனித சமுதாயத்திற்கு நன்மையைத்தரா. பெண்கல்வியும், பொதுமக்கள் கல்வியும் வளம் பெற்றாலே நாடு செழிக்கும். அத்தகைய கல்வி அவரவர் தாய்மொழியிலே வழங்கப்படவேண்டும். இவ்வாறு சுவாமி குறிப்பிடுகிறார்.

கல்வி என்பது தகவல்களை மாத்திரம் சேகரித்து மூளைக்குள் திணித்து வைத்திருத்தல் அல்ல. கல்வி பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டுமாகில், மனிதர்களின் வாழ்க்கைத்தேவைகளைப்பூர்த்தி செய்ய உதவுவதாகவும், மனித ஆக்கத்திற்குத் துணை போவதாகவும் மனிதப் பண்பினை விருத்தி செய்வதாகவும் அமைதல்வேண்டும். சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள், கால தேச வர்த்தமானங்களைக்கடந்து வாழுந்தன்மை பெற்றவை. உபநிடதக் கருத்துக்களும் நவீன கல்விக்கருத்துக்களும் இணைந்தும் இணங்கியும் சுவாமியின் கல்விச் சிந்தனைகளில் இடம் பெற்றிருத்தல் சிறப்பைத் தருகின்றது.

தன் ஆயுள் முழுவதையும் அறப்பணிக்கு அர்ப்பணித்த விவேகானந்தர்

கலாநிதி சோ. சண்முகசுந்தரன்

சுவாமி விவேகானந்தரின் பரம்பரையிலேயே துறவும் தூய்மையும் நிலை கொண்டிருந்தன. அவர்களது தந்தை வழிப்பாட்டனார் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் சன்னியாசம் பெற்று ஆத்மிக நெறியில் ஈடுபட்டவர். அதனால் விவேகானந்தர் குழந்தைப்பருவத்திலிருந்தே துறவறத்துக்குத் தயார்படுத்தப்பட்டாரென்று கூறலாம்.

விவேகானந்தர் 1863ம் ஆண்டு தைச் சங்கராந்திதினத்தன்று பிறந்தார். அவருடைய தந்தையாராகிய விஸ்வநாத தத்தர் பிள்ளைக்கு நரேந்திரநாத தத்தர் எனப் பெயர் சூட்டினார். நரேந்திரனின் தாயாராகிய புவனேஸ்வரி மாதா ஓர் சிறந்த சிவபக்தை. மனஒருமைப்பாட்டுடன் நீண்ட காலம் தவம் செய்தே நரேந்திரனைப் பெற்றெடுத்தார்.

குழந்தையாகவும், பையனாகவும் இளைஞனாகவும் நரேந்திரன் தன்னகத்தே அசாதாரண சக்தியையும், தீட்சண்யமான தெய்வீக மனச்சார்பையும் காட்டினான். தெய்வீக புராணங்களை ஆர்வத்துடன் கேட்டு மகிழ்வான். விளையாடும் போது சுறுசுறுப்புடன் விளையாடுவான். இடையிடையே ஓர் அறையினுள் தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்திடுவான். கடமை நேரங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய வேளைகளில் இறைவழிபாடே அவனுடைய பொழுதுபோக்கு. வெற்றிகரமான தியானத்தால் தெய்வீக ஒளியைப்பெறலாம் என்பதை நரேந்திரன் அறிந்திருந்தான். இளமையும் அழகும் தேகவலிமையும் கொண்ட ஓர் ஞானபுருஷனாக வளர்ந்து வந்தார்.

இயற்கையாகவே உயர்ந்த சங்கீத ஞானம் படைத்த நரேந்திரன் இசைக் கருவிகளையும் பயின்று பரம்பொருளின் பெருமைகளை அழகாகப்பாடிக்காட்டுவார். இவ்வாறு பேரின்பப் பெருவாழ்வில் திளைத்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் திடீரென்று ஒருநாள் விஸ்வநாத தத்தர் உயிர் நீத்தார். பெரும் உழைப்பாளியான தத்தர் தனது செல்வமனைத்தையும் தானதர்மங்களிலும் குடும்பத் தேவைகளுக்கும் தாராளமாகச் செலவு செய்தார். எதையுமே மிச்சப்படுத்தவில்லை. அதனால் குடும்பம் திடீரென வறுமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. ஆனால் நரேந்திரனோ சிறிதும் தளரவில்லை. செல்வமும் வறுமையும் உலகவாழ்வில் மாறிமாறி வருவது சகஜமே என்பதை உணர்ந்தார். தமது கல்வியைத் தொடர்ந்து கொண்டு ஆத்மிக நெறியிலும் பல ஆராய்ச்சிகளை நடாத்தினார். ஒரு கட்டத்தில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரை வந்தடைந்தார். பஞ்சம் நெருப்பும் போல இருவரும் ஒருவரையொருவர் பற்றிக்கொண்டனர். நரேந்திரனின் உள்ளத்திலிருந்த ஐயப்பாடுகள் அனைத்தும் இராமகிருஷ்ணரால் சுட்டெரிக்கப்பட்டன. புனிதமடைந்த நரேந்திரனுக்குக் குருநாதரால் தீட்சைவைக்கப்பட்டது. உடனேயே அவர் நிர்விகல்ப்பசமாதியில் மூழ்கினார். அதிலிருந்து சுவாமி விவேகானந்தராக வெளிப்பட்டார். மேற்கொண்டு அவருடைய விருப்பம் யாது என்று பரமஹம்சர் வினவிய பொழுது தான் பிரம்மத்துடன் ஐக்கியப்படவேண்டுமெனப் பதிலிறுத்தார் விவேகானந்தர். ஆனால் குருநாதரோ விவேகானந்தர் இவ்வுலகில் ஓர் ஆத்மிகப் பரோபகாரியாகவே பிறந்துள்ளாரென்பதை விளக்க விவேகானந்தரும் விநயமாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் விவேகானந்தரைத் தமது பிரதம சீடனாக்கி அவரிடம் சில ஆத்மிக பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்து விட்டு மகாசமாதியடைந்தார்கள். குருதேவரின் ஆணை தெளிவற்றதாயிருந்தும், சீடனாகப்பட்டவர் அதனை ஓர் நம்பிக்கை பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஓர் திட்டவட்டமான ஏற்பாட்டையும் அவரால் செய்ய முடியவில்லை. திருவருள் காட்டிய வழியிற்செல்ல முடிவு செய்தார். முதலில் தமது சக சீடர்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு தெய்வீக அமைப்பை உருவாக்கினார். அதில் அங்கம் வகிக்கும் அனைவரும் தூய்மையான, தெய்வரீதியான முறையில் ஊக்கத்துடன் வாழவேண்டும் எனப் பணித்தார். எல்லோரும் ஒத்துழைத்தனர். சங்கம் வளர்ந்தது. இந்திய மக்கள் வறுமையின் பிடியிற் சிக்கித் தவிப்பவர்கள் என்பதை சுவாமிகள் அறிந்திருந்தமையினால் ஊரூராகச் சென்று மக்களைப் பார்வையிட்டதோடு சுவாமிதரிசனமும் செய்து வந்தார். எங்கணும் கண்ணுற்ற ஏழ்மைநிலையினைச் சகிக்க முடியாத விவேகானந்தர் கன்னியாகுமரியை அடைந்ததும் தமது தாய்நாட்டின் சீர்கேடான நிலைமைக்கும் மக்கள் அனுபவிக்கும் ஆற்றொணாத் துயரத்துக்கும் பரிகாரம் தேடவேண்டி சிவத்தியானம் செய்ய விரும்பினார். கன்னியாகுமரியிலுள்ள ஓர் குன்றின்மீதேறி அமர்ந்து பல நாட்களாகத் தவத்தில் அமிழ்ந்தினார். அவ்வேளையில் நாட்டின் எதிர்காலம் ஒளிமயமாகத் தெரிந்தது. அதன் வளர்ச்சிகுன்றிப் போயுள்ளதேயன்றி ஒழிந்துவிடவில்லை எனக் கண்டார். புதிய சக்தியுடன் விழித்தெழக்கூடிய ஆற்றலிருப்பதையும் உணர்ந்தார். இந்த அனுபவம் அவருடைய வேதனைப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஓர் சிறந்த ஓளடதமாக விளங்கிற்று. இதே வேளையிந்தான் தமது தாய்நாட்டைத் கட்டியெழுப்புவதற்கு மேல்நாட்டு விஜயத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தும் உள்ளத்துதித்தது. தமது குருநாதர் முன்னொருமுறை இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தாரெனினும் அந்த நேரம் சுவாமிகள் அதனைப் பெரி

தாய்க் கருத்திற்கெடுக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது கன்னியாகுமரியிலுள்ள அகிலாண்டநாயகியின் திருவடியின் கீழ் இந்த எண்ணம் உறுதியாய் வேரூண்டிவிட்டது.

திரும்பச் சென்னைக்குச் சென்ற சுவாமிகள் தமக்கு அன்னை பராசக்தி பிறப்பித்த ஆணையை வெளியிட்டார். சென்னை மாவட்டத்திலுள்ள மாணவர்கூட்டம் ஒருங்குதிரண்டு சுவாமிகளுக்குப் பெருமளவில் ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொடுத்ததோடு அவர்களுடைய பயணச்செலவுக்கு வேண்டிய நிதியையும் திரட்டி, அமெரிக்காவிலுள்ள சிகாகோ நகரில் 1893 செப்டெம்பரில் நடைபெற்ற முதலாவது உலகச் சமய மகாநாட்டுக்கு இந்து மதப்பிரதிநிதியாக அனுப்பிவைத்தனர். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கு முப்பது வயது. சிகாகோவில் சுவாமிகள் செய்த முழக்கங்கள் உலகப்பிரசித்தி பெற்றவை. அம்முழக்கங்கள் மூலம் இந்து மதத்திற்கு ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுத்தந்தார் விவேகானந்த சுவாமிகள்.

இதுவே உலகளாவிய ரீதியில் சுவாமிகள் ஆற்றிய முதற்பணி. திருவருட்சக்தியையே முன்வைத்து இதனை கையேற்றமையால் இதில் ஈடு இணையற்ற வெற்றியையும் கண்டார். இதுவே அவர் மேற்கொண்டு பணி செய்வதற்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது.

மனிதனை ஒரு சிறந்த மனிதனாக்கவேண்டும், அவன் தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ள வேண்டும், தன்னுக்குள்ளேயிருக்கும் ஆத்ம சக்தியை வளர்க்கவேண்டும் என்பனவே சுவாமிகளின் போதனை. இந்த அடிப்படையிலேயே அவருடைய பணிகள் விரிவடைந்தன. ஏழை பணக்காரன், தொழிலாளி முதலாளி, இளைஞர் முதியவர், முட்டாள் அறிவாளி என்ற பாகுபாடின்றி எங்கும் சிவத்தைக் கண்டார். எல்லோரிடத்தும் ஏற்கனவே புதைந்து கிடக்கும் தெய்வீக சக்தியை வெளிக்கொணர்வதே சமயம் என வலியுறுத்தினார். பஞ்சேந்திரியங்கள் மூலம் இன்பம் காணுவதே மனித வாழ்க்கை என்ற தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்க முயன்றார். புத்திசாதுர்யமாக வாழவேண்டும். வாழ்ந்து அடுத்தபடியான ஆத்மிகத்துறையில் காலடி வைக்கவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார். சுயநலத்துக்காக வன்றி, எல்லா மனிதரும் அகில உலகமும், வளம் பெற வேண்டும் என்ற அடிப்படைக்கொள்கை நோக்குடன் மனித வாழ்க்கை செழிக்கவேண்டும். இப்படியான அரும் பெரும் கருத்துக்களைப் பரப்பிவந்தார் சுவாமிகள். சனாதன தர்மத்தின் அரும் பெரும் சிறப்புக்களை வேத உபநிடங்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டி அழகாக விளக்கினார். ஆத்மிக வாழ்க்கை இந்துமக்களின் பிறப்புரிமை, ஆத்மிக நெறியிற் செல்வதே இந்திய நாட்டின் கடமை என்றெல்லாம் முழக்கம் செய்தார்கள். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் எதனை வாழ்ந்து காட்டினாரோ அதனை உலகெங்கும் பரப்பினார் விவேகானந்தர்.

நரேந்திரநாத் தத்தராக எதற்காகப் பிறவி எடுத்தாரோ விவேகானந்தராக அதனைத் திறம்படச் செய்து முடித்துவிட்டார். குருநாதரின் ஆணை பூரணமாக நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது. பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்தும் ஒப்பேற்ற முடியாத பணிகளை பத்தே ஆண்டுகளில் பூர்த்தி செய்துவிட்டு, மேலதிகமாக ஒரு நிமிஷந்தன்னும் இப்பூவுலகில் தங்க விருப்பமில்லாத வரராய், அம்மையப்பன் திருவடிகளை அடையத் திருவுளங் கொண்டார். அவ்வாறே 1902ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நான்காந் திகதி, தமது 39ஆவது வயதில் ஓர் தனிமையான அறையில் தனித்திருந்து தவமியற்றியவாறு மகாசமாதிநிலையை அடைந்தார்.

வாழ்க சுவாமி விவேகானந்தர்!

ON MORALITY

Morality is a relative term. Is there anything like absolute morality in this world? The idea is a superstition. We have no right to judge every man in every age by the same standard.

Virtue is that which tends to our improvement, and vice to our degeneration. Man is made up of three qualities, brutal, human and godly. That which tends to increase the divinity in you is virtue, and that which tends to increase brutality in you is vice. You must kill the brutal nature and become human, that is loving and charitable. You must transcend that too and become pure bliss, Sachidananda, fire without burning, wonderfully loving, but without the weakness of human love, without the feeling of misery.

- Swami Vivekananda

சுவாமியின் அத்துவித விஞ்ஞான சிந்தனைகள்

யாம் இயற்கையை வெல்லும் வகையாது? தன்னை மாற்றிக்கொள்வதன் மூலம் பிறவற்றை வெல்லலாம். இங்ஙனமே தீமைகளையும் துன்பங்களையும் வெல்ல வேண்டுமானால் யாம் எம்மில் மாற்றத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதனாலேயே வெல்லலாம். தீமை துன்பம் என்பன புறத்திலிருந்து வருவதில்லையாதலால் அவற்றைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளுதல் பைத்தியகாரத்தனமாகும்; கோபம் வெறுப்பு என்பவை எம்மைத் தாக்காமல் யாம் பயிற்சி செய்து கொண்டால் அவை எமை அணுகவும் மாட்டா. மனிதன் தன்னைப் பூரணப்படுத்துவதன் மூலமே வெற்றி அடைகின்றான். இப் பேருண்மையை நன்கு விளக்கி ஆத்மா பிறவிதோறும், கணந்தோறும் தன்னைப் பலப்படுத்தி பூரணப்படுவதன் தத்துவத்தை அத்துவிதம் தெளிவாக உரைப்பதனால்தான் அஃது தற்கால விஞ்ஞானிகட்கும் ஆராய்ச்சியாளர்கட்கும் கூட ஏற்றதாக இருக்கின்றது. துவைத தத்துவம் தம் அறிவாராய்ச்சிகளைத் திருப்திப்படுத்தவில்லையென்பதனை ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றார்கள். வெறும் நம்பிக்கை ஒரு மனிதனுக்கு போதியதல்ல. தன் அறிவனுபவத்தால் தேறிய தெளிவும் ஒருவனிடத்து இன்றியமையாது காணப்படுதல் வேண்டும். ஒருவர் சொல்வதெல்லாவற்றையும் நம்பச் செய்தல் ஒருவனைப் பைத்தியகாரனாக்குதல் போலாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய வெறும் நம்பிக்கைக்கு இடமில்லை.

இந்தியா இருமுறை பயங்கரமான உலோகாயதத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த போது அத்துவிதம் மேலோங்கி அதனை அழித்து எம் நாட்டினை பாதுகாத்தது. ஆதிகாலத்தில் அத்துவிதம் முனிவர்களால் மாத்திரம் அறியப்பட்டு கானகதுக்கே உரிய தத்துவமாகக் கிடந்தது. இறைவனின் கருணையால் புத்தர் அவதாரஞ்செய்த பின்பே அவரால் சனங்கட்கு அஃது உபதேசிக்கப்பட்டது. அவருடைய காலத்தில் சனங்களெல்லாரும் இருள் நிறைந்த உலோகாயதத்துட் திணறினார்கள். இவ்வுலகம் ஒன்றே உண்மையான பொருள். உலகப்பொருள்களை நன்றாக நுகர்ந்து இன்பமனுபவிக்க வேண்டும் என்பதே உலோகாயதர்களின் தத்துவம். உள்ளது ஒன்றே யென்னும் கொள்கையால் யானும் ஓர் வித உலோகாயதனே.

உள்ளது பிரம்மமென யானும்,சடம் ஒன்றே உள்ளதென அவனும் கூறுமிடத்துத் தான் எம்முள் வேற்றுமை. இங்ஙனம் பிரம்மமின்றெனவும் சடமே உள்ளதெனவும் வாதித்த உலோகாயதம் இந்தியா முழுவதும் பரவிய போது புத்தர் வேதாந்தத்தினை உபதேசித்து இந்தியாவை மீட்டனர். புத்தர் இறந்த பின்பு பல்வேறு மதத்தினரும் அவரின் உபதேசங்களைப் பின்பற்றிப் புத்தமதத்தினை சேர்ந்தனர். அக்காலத்தின் அவரின் அருள்மொழிகளால் தூய்மையும் அன்பும் நாடுமுழுவதும் பரவி மக்கள் மிக உன்னத நிலையில் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் இந்நிலமை சறிது காலந்தான் நீடித்தது. நாளடைவில் புத்தமதத்தில் பற்பல ஊழல்களும், குப்பைகளும், பொய்களும் மலியத்தொடங்கின. இந்நிலமையில் உலோகாயத இருள் பாரத நாட்டைமீண்டும் கவ்விக்கொண்டது. அக்காலத்தில் சங்கராச்சாரியர் அவதரித்து வேதாந்தத்திற்குப் புத்தயிரளித்து எங்கும் அறிவொளி பரப்பினார். கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத மக்கட்குக் கூடத் தர்க்க சாஸ்திரரீதியில் அமைந்த இவ்வேதாந்தம் ஏற்றதாக அமைந்தது. விஞ்ஞானத்தால் முன்னேறும் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகட்கும் விடுதலையளிக்கக்கூடியது அத்துவித நெறி ஒன்றேயாகும். பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் இயைந்தது இதுவொன்றேயாகும்.

பழைய உபநிஷதங்களிற் கவிதைகளும் ஞானமும் ஒருங்கே பொலிந்தன. தெய்வீகம் நிறைந்த கவிகளால் உபநிஷதங்கள் ஆக்கப்பட்டமையின் அவற்றின் உட்பொருள்கள் சனங்கள் எளிதில் விளங்கக்கூடியவகையில் எழுதப்படவுமில்லை. உபந்நியாசம் செய்யப்படவுமில்லை.

புத்தரின் உபந்நியாசங்களாலும் சாதனைகளாலும் ஒவ்வொரு குடிசைவாயிலிலும் சமயத்தின் உண்மைத்தத்துவம் பிரதிபலித்தது. உபநிஷதங்களிற் புதைந்து கிடந்த பேருண்மைகளைத்துருவி ஆராய்ந்து ஞானஉபதேசங்கள் செய்தார். அன்புங் கருணையும் நிறைந்த புத்தரையும், அறிவும் ஞானமும் பொலிந்த சங்கராச்சாரியாரையும் போன்ற சான்றோர்களுையே இன்று உலகம் வேண்டுகின்றது. இத்தகையோரின் அவதாரத்தால் வேதாந்த தத்துவம் உலகம் முழுவதும் பரவும். அப்போது சமயமும் விஞ்ஞானமும் ஒன்றோடொன்று முரண்படாது ஒரு நெறியிலே செல்லும். கவிதைகளும் தத்துவமும் ஒன்றுபடும். எல்லாக் காலத்துக்கும் எல்லாச் சமயங்கட்கும் இசைந்த மதம் வேதாந்தமேயாம்.

விஞ்ஞானப் பேராசிரியர்கள் எல்லாப்பொருள்களும் ஒரு சக்தியினின்றே பிறக்கின்றன என்று கூறும் போது அதில் கடவுள் தத்துவத்தை நீங்கள் உணரவில்லையா? ஒரேயொரு அக்கினிப் பிழம்பே வெவ்வேறு வடிவங்களிற் தோன்றியும் அவ்வவற்றின் மேலாயும் நின்றல் போலப் பரமாத்மா ஒன்றே ஒவ்வொருயிராயும் அதன் மேலாகியும் நின்றல் காண்க, என உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன. இங்கே கடவுட் தத்துவம் விஞ்ஞான ரீதிப்படி அமைந்திருத்தலை நன்கு உணரலாம்.

இந்துக்கள் மனோ தத்துவத்தையும் தர்க்க சாஸ்திரங்களையும் மானத சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்து உள்முகமாகச் சென்றனர். ஐரோப்பியர் சடவுலகினை ஆராய்ந்து புறமுகமாகச் சென்றனர். இவ்விரு பகுதியினரும் உள்ளது ஒன்றே என்னும் முடிவிற்கே வந்தனர்.

ஏகமாய் உயிருக்குயிராய் ஆனந்தமாய் உண்மையாய் நிறைந்த ஒன்றே உள்ள பொருளாகும். அம்முழுமைப்பொருளின் வியாபகமே ஈண்டு காணப்படும் உருவங்கள் தோற்றங்கள் அனைத்துமாம். எல்லாம் அதன் மயம் எனில் மனிதன் தீமையை விலக்கிச் சன்மார்க்க நெறியை கடைப்பிடிக்க வேண்டிய காரணம் யாதென வினவலாம். மனிதன் விடுதலையை நாடிச் செல்கின்றான். சன்மார்க்க நெறி ஒன்றே அவனுக்கு விடுதலையைத் தரவல்லது. தீநெறி மனிதனை மேலும் மேலும் பந்தத்துட் பிணிப்பது. ஆதலால் அவன் சன்மார்க்க நெறிவழியே செல்ல வேண்டியவனே.

எத்தகைய சமய வழிப்பாட்டினையும் நெறிகளையும் பிழையென விலக்காது அவற்றையும் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டு அவற்றினும் மேலாக விளங்கி நிற்பது அத்துவிதத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். எல்லாச் சமயங்களும் எல்லா வழிபாடுகளும் அம் முழுமைப்பொருள் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளே எனக் கொள்ளும் பெருஞ் சிறப்பு வேறு எந்தச் சமய நெறிக்கும் ஆகாது. தத்தம் தெய்வமே பெரிதெனவும் தத்தம் சமய நெறியாலேயே விடுதலை அடையலாம் எனவும், தம்முள் முரண்படுதலும், பூசலிடுதலும் துவைத நெறியினரின் பெரும் பலவீனமாகும். உலகம் முழுவதும் துவைதக் கொள்கையினர் உருவ வழிபாடுடையவராக இருக்கக் காண்கின்றோம். அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பெரிதும் முரணித் தத்தம் உருவங்கட்கே முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் கொடுக்கின்றார்கள். மதப்பூசலுக்கு இலக்காகாத துவைத மதமே உலகத்தில் இல்லையெனலாம். அன்றியும் அவர்கள் துவைத கொள்கையே இயற்கையானதும் பொது அறிவுக்கிசைந்ததுமென சாதிக்கின்றார்கள். உள்ளது ஒன்றல்லப் பல என்பதும் கடவுளையும் உலகத்தையும் வேறாகப்பிரித்து அவரை வேறோர் பொருளெனக் கொள்ளுதலும் துவைதக் கொள்கை. இரு பெரும் வேறுபாடுகள் இருந்த காலத்தும் அத்துவிதம் துவைதத்தோடு துவேஷமோ பகைமையோ பாராட்டவில்லை. புறவுலகை நோக்கும் போதும் அங்கே தோன்றும் பல பல வடிவங்களையும் வேற்றுமைகளையுமே துவைதம் குறிக்கின்றதென அந்நிலமையில் ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கப்பாலும் செல்கின்றது.

கடவுள் வேறு உலகம் வேறு எனும் துவைதக் கொள்கை அத்துவிதத்திற்கு முற்றிலும் வேறானது. புறத்திற் கடவுளைக் காண்பது துவைதம், தன்னிற் காண்பது அத்துவிதம். உடனுக்குடனாய் ஒன்றாய் நிற்கும் ஒரு பொருளைப் பிரித்து வேறாக்கிக் காணும் பிரிவுணர்ச்சியை அத்துவிதம் பெரும் அபராதமாகவும் கடவுட் துரோகமாகவும் தூஷணையாகவும் கொள்கின்றது. இவ்வொருமை உணர்ச்சியைத் துவைதம், கடவுள் நிந்தனையாகவும் பெரும் பாவமாகவுமக அஞ்சுகின்றது. இங்ஙனம் முற்றிலும் வேறுபட்ட நெறி வழியே சென்றாலும் எல்லோரும் ஒரு இலட்சியத்தை நோக்கிச் சென்று ஒரே முடிவை அடைவது திண்ணம் எனும் பெருந் தத்துவம் அத்துவிதத்திற்கே உரியதாகும்.

இங்ஙனம் எல்லா மதங்களையும் எல்லாக் கொள்கைகளையும் ஒப்புக் கொள்ளுதலே சிறந்ததொன்றாகும். அவதார புருசர்கள் ஞானிகள் முதலியோரின் கருணை ஒரு சிறுபகுதியாரிடம் மாத்திரம் கட்டுண்டு நிற்கவில்லை. இயேசுமாமுனிவர் “நானும் என் தந்தையும் ஒன்றே” என ஏகதத்துவத்தை விளக்கியதையும் பின்பு சனங்கள் விளங்கக் கூடிய முறையிற் “பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதாவை வணங்குங்கள். அப்போது என்னில் உங்களையும், உங்களில் என்னையும், நீங்களும் கடவுளும் ஒன்றே என்பதையும் நானுமவரும் ஒன்றே என்பதையும் காண்பீர்கள்.” எனக் கூறியிருத்தலுங் காண்க. கருணை நிறைந்த புத்தர் கடவுளைப் புறத்தில் வணங்காததால் நாஸ்திகனெனவும் உலோகாயதனெனவும் இகழப்பட்டார். ஆனாலும் அவருடைய கருணையும் அன்பு நெறியும் உலகம் முழுவதும் ஒளிபரப்பி நின்றது. இத்தகைய எல்லையற்ற கருணையாளரையே உலகம் வேண்டுகின்றது. பேரன்பு, பேரறிவு நித்தியத்துவமெனும் மூன்றே கடவுள் இலக்கணமுமாகும். இம் மூன்றும் ஒன்றித்து வளர்ந்து எம்மிற் பூரணப்படுதலே வாழ்வின் இலட்சியமாகும். எல்லையிலாத பேரறிவோடும் பெருங்கருணையோடும் விளங்குதல் ஒவ்வொருவருக்கும் சாத்தியமானதே. அரிதின் முயன்று இவ்வுயர் நிலையை யாமொவ்வொருவரும் விரைவில் அடைவோமாக.

ON FEARLESSNESS

If there is one word that you find coming out like a bomb from the Upanishads, bursting like a bomb-shell upon masses of ignorance, it is the word, *fearlessness*. And the only religion that ought to be taught, is the religion of fearlessness. Either in this world or in the world of religion, it is true that fear is the sure cause of degradation and sin. It is fear that brings misery, fear that brings death, fear that breeds evil. And what causes fear? Ignorance of our own nature. Each of us is heir-apparent to the Emperor of Emperors; we are of the substance of God Himself.

- Swami Vivekananda

விவேகானந்த சுவாமிகளின் சிந்தனைகள்

பலம்

வீரர்களே! நீங்கள் அரும்பெரும் காரியங்களை ஆக்கப்பிறந்தீர்களென உங்களிடத்தில் நம்பிக்கை வையுங்கள். குட்டிநாய்களின் குரைப்பைக் கேட்டு அஞ்சாதீர்கள். ஆகாயத்தில் எழும் இடிமுழக்கத்தைக் கேட்டு நடுங்காதீர்கள். தலைநிமிர்ந்து நின்று உங்கள் கருமத்தைச் செவ்வனே ஆற்றுங்கள்.

உங்கள் நாடு வீரர்களையே வேண்டி நிற்கின்றது. வீரர்களாய் இருங்கள். மலையைப் போல உறுதியாய் நில்லுங்கள். சக்தியமே என்றும் வெற்றிபெறும். தேசிய உணர்ச்சிக்குப் புத்துயிர் அளித்துத் தட்டி எழுப்பும் புதியதொரு மின்சார அலையையே இந்திய அன்னை இன்று வேண்டுகின்றாள். வீரராய் இருமின். மனிதன் ஒருமுறைதான் இறக்கின்றான். என்னுடைய சீடர்கள் பேடிகளாய் வாழ்வதை நான் விரும்பவில்லை. அதை நான் வெறுக்கின்றேன்.

மனத்தை எப்பொழுதும் சுத்தமாக வைத்திருங்கள். உங்களுக்கெதிராகப் பேதையர் கூறும் வீண் வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்க்காதீர்கள். காதும் கண்ணும் இரண்டு. ஆனால் வாய் ஒன்று என்பதை மனதில் வைத்திருங்கள். மலைபோன்ற கஷ்டங்களுக்கூடாகவே சிறந்த சாதனைகள் யாவும் கைகூடுகின்றன. உங்கள் ஆற்றல் முழுவதையும் பயன்படுத்துங்கள். காமத்தாலும் பொன்னாசையாலும் ஆட்டப்படுகிற இழிந்த மக்கள் வெறுப்புக்கு உரியவரேயாவர்.

அப்பனே! நீ ஏன் கவலைப்படுகின்றாய்? நீ வலிமையுடையவன்; சக்தி வாய்ந்தவன்; உன்னுடைய ஆற்றல் முழுவதையும் ஒன்று சேர்ப்பாயானால் இந்த அண்டம் முழுவதும் உன் காலடியின் கீழ்க்கிடக்கும். உடம்பின் பலத்தைத்தான் மனிதனுக்குள்ள ஆற்றல் என்று கருதும் பேதை “நான் வலியற்றவன்” என்று பரிதபிக்கின்றான். வீரமும் நுண்ணறிவும் இப்பொழுது எங்கள் சமூகத்திற்குத் தேவைப்படுவன. அளவற்ற ஆர்வமும் ஆத்தம சக்தியும் வேண்டும். முயற்சியும் சிங்கத்தைப் போன்ற வீரமும் உடையானொருவனையே திருமகள் தஞ்சமடைகின்றாள். பின்னால் திரும்பிப்பார்ப்பதற்கு ஒரு தேவையுமில்லை. நேரே பார். ஆற்றல், கட்டுக்குட்படாத தாகம், தைரியம், பொறுமை இவையே நமக்கு வேண்டும். இவற்றாலேயே பெரிய காரியங்கள் யாவும் கைகூடும். வேதாந்தம் பாவத்தைக் கவனிப்பதில்லை. அது பிழையைத்தான் கண்டிக்கிறது. “நான் வலியற்றவன், பரம ஏழை, பெரும் பாவி” என்றெல்லாம் நினைப்பதையே பாவம் என்று வேதாந்தம் கூறுகின்றது.

கடவுளை நம்பாதவனை நாஸ்தீகனென்று பழைய சமயங்கள் கூறின. தன்னம்பிக்கையில்லாதவனைப் பேதை என்று புதிய சமயம் கூறுகின்றது.

தைரியமே வாழ்வு எனப்படும். பலவீனம் இறந்ததற்குச் சமமானமாகும். தைரியம் நித்தியானந்தத்தைத் தருவது. பலவீனம் தளர்ச்சியைத் தருவது. வீரமும் தைரியமும் பிள்ளைப் பருவத்திலேயே மனத்திற் குடிகொண்டு விட வேண்டும். பலவீனத்தால் மனத்திற் சஞ்சலம் ஏற்பட, அது பொய், களவு, கொலை முதலியவற்றில் எம்மை ஈடுபடச் செய்கிறது. பலவீனமே எங்களுக்குச் சாவைக் கொண்டு வருகிறது. எங்களைப் பலவீனப்படுத்த ஒன்றுமில்லாவிட்டால் எங்களுக்கு மரணமுமில்லை; துக்கமுமில்லை.

தைரியம் ஒன்றுதான் எமக்கு வேண்டும். அதுதான் உலக துன்பத்துக்கு மருந்து. பணக்காரரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அழுந்தும் வறிஞர் தைரியம் என்னும் மருந்தை உபயோகிக்க வேண்டும். படித்தவர்களால் இகழப்படும் பேதையர்க்கும் பலமே மருந்து. நிமிர்ந்து நில்; தைரியமாயிரு; வீரனாயிரு; எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் நீயே ஏற்றுக்கொள். உன்னுடைய விதிக்கு நீயே கர்த்தா என்பதை நன்றாக அறிந்து கொள்.

நாம் நோய்வாய்ப்பட்டோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் நோய் மாறாது. அதற்கு மருந்து தேவை. பலவீனத்தைப்பற்றி நினைத்தக் கொண்டிருந்தால் ஒரு பிரயோசனமும் ஏற்படாது. மனத்திற்குப் பலத்தைக் கொடு. பலவீனத்தைப் பற்றிச் சதா நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் பலம் வராது. பலவீனத்தைப் போக்கும் மருந்து அதனைச் சிந்திப்பதன்று. தைரியத்தை நாடுவதே மருந்தாகும்.

சமய வாழ்விலும் உலக வாழ்விலும் அச்சமே பாவத்திற்கும் இழிவுக்கும் காரணமாகின்றது; பயமே துக்கத்திற்கு ஏது; பயமே மரணத்திற்கு ஏது; பயமே பாவத்தைத் தோற்றுவிப்பது. உனது சுபாவத்தை நீ அறியாதிருப்பது தான் பயத்திற்குக் காரணமாகும். நாம் எல்லோரும் நமது சுபாவத்தை அறியுங்கால் அரசர்க்கு அரசராய் இருக்கிறோம் என்பதை அறிவோம்.

பாவங்கள் யாவும், கொடுமைகள் யாவும், பலவீனமென்னும் ஒரு சொல்லுக்குள் அடங்குமென்பதை அறிந்து கொள். பாவச் செய்கைகட்கெல்லாம் மூலாதாரமாவது பலவீனம், தன்நலத்திற்கு காரணமாவதும் பலவீனமே. பிறரை இம்சிக்கத் தூண்டுவதும் பலவீனமே. இயல்பாகத் தன்னிடம் இல்லாதவற்றை இருப்பனவாக விளம்பரப்படுத்தும்படி ஒருவனைத் தூண்டி நிற்பதும் பலவீனமே.

தன்னை நல்வழிப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்தும் பொழுதுதான் மனிதன் மனிதனாகின்றான். செயலில் தூய்மையுண்டாதல் அதனினுஞ் சிறந்தது. நட்சத்திரங்களையும் கிரகங்களையும் இயக்கும் நியதிகளை அறிவது போற்றத்தக்கதேயெனினும், உள்ளத்தெழும் உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும் மனிதனின் செயல்களையும் இயக்கும் சக்தியை அறிதல் அதனிலும் மேம்பட்டதேயாகும்.

மிருகங்களில் மேலானவன் மனிதன். தேவதைகளிலும் மேலானவன் மனிதன். மனிதனின் மேம்பட்டதொன்றுமில்லை. ஏனெனில் மேலான தேவதைகளும் மனித உடம்பெடுத்தே முத்தியடைய வேண்டியிருப்பதாலென்க. தேவர்களாலும் அடைய முடியாத பூரணத்துவத்தை மனிதன் அடைகின்றான்.

ஆழமான சமுத்திரத்தின் அடியிற் சென்று நேருக்கு நேர் மரணத்தை வரவேற்க நேரினும் கலங்காது இவ்வண்ட சராசரங்களின் மர்மங்களைத் துருவித்துருவி அறியவல்ல பேராற்றலையே நம் தேசம் வேண்டி நிற்கின்றது.

நாங்கள் நெடுங்காலமாகக் கண்ணீர் வடித்து வட்டோம். இனி அதற்கிடமின்று. இனிநாங்கள் எங்கள் எண்ணப்படி நடந்து மனிதராவோம். மனிதனுக்கு உபயோகப்படும் சமயமே நமக்கு வேண்டப்படுவது. மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்டு எல்லா அம்சங்களும் நிரம்பப்பெற்ற கல்வியே எமக்கு வேண்டப்படுவது. உன் சரீரத்தையோ மனத்தையோ பலவீனப்படுத்தும் எல்லாப் பொருள்களையும் விஷமென நினைத்து அவற்றை நீக்கிவிடு. அவை ஜீவத்வமில்லாதன. ஆகலின், அவை உண்மைப்பொருள்கள் அல்ல. உண்மைப் பொருள் தூய்மையானது; ஞானசொருபமுடையது; பலந்தருவது; திடமளிப்பது; ஞானம் நல்குவது.

பேச்சுப் பழக்கப்பட்ட கிளியைப்போல நாம் பலவற்றை பேசுகின்றோம். ஆனால் பேசியவற்றை செயலில் கொண்டுவரும் வழக்கம் எமக்கு இல்லை. அதற்குக் காரணம் நமது சிரத்தைக் குறைவேயாகும். தளர்ச்சியுடையது நமது மனமேயாகும். தளர்ச்சியுடைய மனத்தால் ஒன்றையுஞ் சாதிக்கமுடியாது. ஆகலின், நாங்கள் மனத்திற்குப் பலத்தை ஊட்ட வேண்டும். எமது வாலிபர்கள் பலமுள்ள வீரர்களாக விளங்க வேண்டும். அதன் பின் சமயம் தானாகவே வளரும். கீதையினால் சுவர்க்கத்தை அடைவதை விட பந்து விளையாட்டால் அடைவது இலகு. உனது தசைகள் உரமுடையனவாக இருந்தால் இலகுவில் நீ கீதையை விளங்கிக் கொள்வாய். உன்னிடம் நல்லிரத்தம் கொஞ்சம் கூட இருந்தால்தான் கிருஷ்ணனுடைய சக்தியையும் மதிநுட்பத்தையும் உன்னால் நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியும். நீ பலசாலியாய் இருந்தாற்றான் உபநிஷத்துக்களையும் ஆத்மாவையும் நன்றாக உணர முடியும்.

இன்னும் சிறிது விரிந்த நோக்கமுடையோனாதற்கு நீ முயற்சி செய். உயிரின் முக்கிய அடையாளம் அசைவும் வளர்ச்சியுமே என்பதை நன்றாகப் பதித்துக் கொள்.

நல் நடத்தையுள்ளவனாயிரு. விசுவாச முள்ளவனாயிரு. எப்பொழுதும் சன்மார்க்கத்தைக் கைக்கொள். கதியற்ற காலத்திலும் தைரியமாக இரு. வீண் சமயக் கொள்கைகளால் உனது மனத்தைக் குழப்பாதே. பேடிகளே பாவஞ் செய்வார்கள். பலசாலிகள் எக்காலத்தும் பாவஞ் செய்ய மாட்டார்கள். எல்லோரிடமும் அன்பாயிருக்க முயற்சி செய்.

எந்தப் பெரிய காரியத்தையும் வீண் ஆடம்பரங்களால் சாதிக்கமுடியாது. உரிமை, சக்தி என்பனவற்றில் எமக்கு ஏற்படும் ஆர்வத்தாலும் அன்பாலும் எமது காரியங்கள் யாவும் சித்தியாகும். ஆதலால் அவற்றை நாம் விருத்திசெய்தல் வேண்டும்.

இராசத குணமுள்ளவர்கள்தான் இப்பொழுது மிகவும் தேவைப்படுகின்றனர். சாத்வீக குணமுள்ளவர்களென இப்பொழுது உங்களால் கருதப்படுபவருள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பங்கினர் தாமத குணத்துள் மூழ்கியிருப்பவரே. எங்கள் நாடு முழுவதும் இப்பொழுது தாமதமென்னுங் காரிருனால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. எமது நாட்டு மக்களுக்குச்சோறுந் தண்ணீரும் கொடுபட வேண்டும். அவர்களைத் தட்டி எழுப்பிச் சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாகச் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதற்கு இப்பொழுது இராசதகுணம் வேண்டும். இப்பொழுதே அவர்களைக் கவனியாது விடுவோமாகில் அவர்கள் மந்தகுணமுடையவர்களாகிவிடுவார்கள். மரத்தைப் போல், கல்லைப்போல் சடப்பொருளாகிவிடுவார்கள்.

ஓர் இலக்குடையவன் ஆயிரம் பிழைகளைச் செய்தால் ஓர்இலக்குமில்லாதவன் ஐயாயிரம் பிழைகளைச் செய்வான் என்பது எனது நம்பிக்கை. ஆகையால் ஓர் இலக்குடன் வாழ்தல் நன்று.

நீங்கள் உங்களை உண்ந்திருப்பீர்களேயானால் அப்பொழுது நாம் சடப்பொருளன்று, சித்துப்பொருள் என்பதை நன்கு அறிவீர்கள். எப்பொழுது உங்களை மனிதர் என்று பார்க்கின்றேனோ அப்பொழுது நான் தெய்வத்தை இகழ்ந்தவனாகின்றேன். எப்பொழுதும் நான் உண்மைக்காகவே வாழ்பவன். உண்மைப் பொருளோடு பொய்மைப் பொருள் ஒருகாலுஞ் சேரமாட்டாது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிலை குலைந்த போதும் உண்மைப்பொருள் உண்மைப்பொருளாகவே நிலைத்து நிற்கும்.

இந்த உலகம் கோழை நெஞ்சம் படைத்தவர்களுக்கு உரியதன்று. இதற்குப் பயந்து ஓடிப் போய்விடவும் நினையாதே. தைரியமாயிரு. பழிக்குப் பழி வாங்கும்படி நான் உங்களைத் தூண்டவில்லை. தைரியமாய் இரு என்பதற்குப் பழிவாங்கு என்பது அர்த்தமுமல்ல. கடல் நீரின் ஒரு துளி நம்மீது தெறித்தால் அதற்குப் பழிவாங்க நினைப்போமா? இல்லை. ஒரு நுளம்புக்கோவெனில் அத்துளி ஒரு பெருங் காரியந்தான்.

விழித்தெழு, கருமத்தை ஆற்ற முன்வா. எவ்வளவு காலத்திற்கு இந்த வாழ்வு? நீ இந்த உலகத்தற்கு வந்து விட்டாய். ஆகையால் ஏதாவதொன்றைச் செய்துவிட்டு அப்பாற் செல். அவ்வாறு செய்யாதொழியின் உனக்கும் மரம் முதலிய சடப்பொருள்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவைகளும் உயிர் பெற்று வளர்ந்து அழிந்து மடிகின்றனவே.

(19ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இலங்கை இந்துப் பேரவை

ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள்

1. இந்நாட்டின் தேசிய பிரச்சனை இன்னும் தீர்க்கப்படாமலிருப்பதை யிட்டு இலங்கை இந்துப் பேரவை பெரிதும் குழப்பமடைந்துள்ளது. போர் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதால் மக்கள் மத்தியில் மரணங்களும் அழிவுகளும் இடப்பெயர்வுகளும் பெருமளவில் நிகழ்கின்றன. முழு நாடுமே சாவை நோக்கி சிறிது சிறிதாகவே இரத்தம் வடிக்கின்றது.

முக்கியமாக வடகிழக்கு மாகாணத்தில் வாழும் மக்கள் சொல்லொணா கஷ்டங்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். அடிப்படை தேவைகளான உணவு, உறைவிடம், மருந்துவகைகள், எரிபொருள், மின்சாரம் ஆகியவை கூட போதியளவு கிடைப்பதில்லை. அத்துடன் வடகிழக்கு மாகாணத்துக்கும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுக்குமிடையில் போக்குவரத்து, கடிதப்பரி மாற்றம், தொலைபேசி போன்ற வசதிகள் துண்டிக்கப்பட்டமையால் மக்களின் துயரங்கள் மிகுதிப்படுவதோடு நாட்டின் இருபகுதிகளுக்கும் இடையிலுள்ள விரிவு வலுவடைந்து வருகிறது. இந்தத் துரதிர்ஷ்டமான போக்கை விளங்கி, கிரகித்து, வேளைக்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறினால் நாட்டில் மிக ஆபத்தான விளைவுகள் ஏற்படலாம்.

அரசியல் வாதிகள் இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணாததையிட்டு இந்துப் பேரவை கவலையடைகிறது. சிங்கள, தமிழ் சமுகத்தினரிடையே நல்லெண்ணம் கொண்ட மக்கள் ஒன்று கூடி இரு சமுகத்தினருக்குமிடையில் ஒற்றுமையும் நல்லுறவும் வளர உதவவேண்டும். அப்போது தான் இலங்கையின் ஒவ்வொரு பிரஜையும் மரியாதையோடும், ஒற்றுமையோடும், மனநிறைவோடும் அச்சமின்றி வாழலாம். அரசாங்கம் அன்புள்ளம் கொண்ட மக்களின் சேவையைப் பயன்படுத்தி அவர்களை ஓர் அங்கமாகவும், அரசாங்கத்தை ஓர் அங்கமாகவும், அரசியல் கட்சிகளை ஓர் அங்கமாகவும் ஒன்றிணைத்து இத்தேசிய பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வுகாண முயலவேண்டும். இவ்வுயர்ந்த பணியில் ஈடுபட இந்துப் பேரவை சித்தமாய் உள்ளது.

முதற் படியாக, அரசியலமைப்பின் பதின் மூன்றாவது திருத்தச் சட்டத்தை முற்றாக அமுல் செய்யும்படி அரசாங்கத்தை கோருகிறது.

2. இலங்கையில் இடம்பெறும் மத மாற்றங்களை இலங்கை இந்துப் பேரவை ஆழ்ந்த கவலையுடன் நோக்குகிறது. மதமாற்ற நோக்குடைய சமயப்பிரிவுகள், வெளிநாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் பெரு நிதியைப் பயன்படுத்தி, நீதியற்றதும் அவமானத்துக்குரியதுமான வழிகளைக் கையாண்டு மதமாற்றங்களைச் செய்கின்றனர். இன்று நாட்டில் நிலவும் குழப்பநிலையால் மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களும் இடப்பெயர்வுகளும் மதமாற்றக் காரருக்கு தலைசிறந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்துள்ளது. வீடுகளையும் பொருட்களையும் இழந்தவர்களுக்கு உதவி செய்யும் போர்வையில் பொருளாதார நன்மைகளைக் காட்டி மதமாற்றம் செய்யப்படுகிறார்கள். அகதி முகாம்கள் மதமாற்றக் காரருக்கு முதல்தரமான விளைபுமி யாகிறது.

இந்த இழிவான செயலை நிறுத்த உதவும் படி இந்துப் பேரவை அரசாங்கத்தையும் நல்லுணர்வு கொண்ட மக்களையும் கேட்டுக் கொள்கிறது. முக்கியமாக எங்கள் இந்து அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்வது தேசிய ரீதியில் பேராபத்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், துன்பத் திற்குள்ளாகும் சகோதர பிரஜைகளுக்கு உதவிபுரிவீர்களாக.

3. தமிழ் ஓர் உத்தியோக பூர்வமான மொழியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டும், அத்தீர்மானத்தை முற்றாக அமுல் படுத்தப் போதிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாதிருப்பதையிட்டு இலங்கை இந்துப் பேரவை வருத்தமடைகிறது. பல அமைச்சுக் காரியாலயங்கள், அரசு இலாகாக்கள், கூட்டுத் தாபனங்கள் தமிழ் மொழியில் செயலாற்றும் வல்லமையை இன்னும் பெறவில்லை. இந்த வசதிகள் இல்லாமையால் நாட்டின் பல பகுதிகளிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும் கஷ்டதிற்குள்ளாகின்றனர். மேலும் காலந் தாழ்த்தாது தமிழ் பேசும் மக்கள் அனுபவித்து வரும் இக்குறையை தக்க நடவடிக்கைகள் மூலம் நிவர்த்தி செய்யும் படி இந்துப் பேரவை அரசாங்கத்தை கோருகிறது.

4. இலங்கையிலும் வெளி நாடுகளிலும் வாழ் இந்துக்களால் பூஜிக்கப்படும் புகழ்பெற்ற திருக்கேதீஸ்வர ஆலயம் இனக்கலவரம் காரணமாக மிகவும் மோசமான பாதிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர இலங்கை இந்துப் பேரவை விரும்புகிறது. இவ்வாலயத்தில் பெருந்தொகையான பௌத்தர்களும் வழிபாடு செய்து வந்தனர்.

அரசாங்கம் அதன் கொள்கைகளுக்கமைய இவ்வாலயத்தை திருத்தி புனருத்தாரணம் செய்து மீண்டும் அடியார்கள் சென்று வழிப்படக்கூடியதாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று இந்துப் பேரவை கேட்டுக் கொள்கிறது.

5. இனக் கலவரத்தின் இன்னொரு அம்சமாக வடகிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள பல இந்து ஆலயங்கள் பலவாறு இடிக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் கிடப்பதை இலங்கை இந்துப் பேரவை ஆழ்ந்த மன வேதனையுடன் கவனத்துக்கெடுத்துக்கொண்டது. இவ்வாறு ஏற்பட்ட அழிவுகளையும் சேதங்களையும் இந்து சமய ராஜாங்க அமைச்சர் கணக்கெடுத்துப் பத்திரம் தயார் பண்ணி திருத்த வேலைகளைச் செய்ய ஓர் விரிவான திட்டம் தயாரிக்க வேண்டுமென அமைச்சரைப் பேரவை கேட்டுக்கொள்கிறது.

(18ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

விவேகானந்த சுவாமிகளின்....

தேரியமாய் இரு. என்னுடைய குழந்தைகளிடத்தில் என்ன இல்லாவட்டாலும் பலம் இருக்க வேண்டும். மேலான உரிமைகளை எடுத்துக் கூறு. உனது மரியாதைக்குப் பங்கம் ஏற்படுமென்றோ அல்லது சிறு சச்சரவுகள் ஏற்படுமென்றோ பயப்படாதே. ஏமாற்றங்கட்கூடாக நீ சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பாயானால் அப்பொழுது நீ ஒரு தெய்வீக சக்திக்கு முன்னால் பலத்தை பெற்றவனாவாய். இதனை நம்பு. அந்தத் தெய்வீக சக்திக்கு முன்னால் நீ நம்பாத ஒன்றைப் பிறர் பேச நடுங்குவார்கள். ஒருநாளுந் தவறாமல் பதினான்கு வருடம் நீ சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பாயானால் நீ சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கேட்போர்க்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்.

என் மகனே! நான் வேண்டுவதொன்று. அஃது யாதெனின், இரும்பை ஒத்த உடலும் இடியை ஒத்த மனமுமே. அசத்தியத்திலும் சத்தியம் வலிமையுடையது. சாத்துவிகமும் சத்தியத்தைப்போன்றதொன்றே. சத்தியம் சாத்துவிகம் எனும் இரண்டும் உன்னிடம் இருந்தால் அவை தம்முடைய காந்த சக்தியால் தமக்கொரு பாதையைத் தாமே ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் ஆற்றலுடையன. மலைபோலக் குவிந்து கிடக்கும் தடைகளைத்தாண்டும் மனவலி உனக்குண்டா? கையில் வாள் கொண்டு உலகம் முழுவதுமே உன்னை எதிர்த்தாலும் நீ சரியென்று கண்டதைச் செய்யும் உளவலி உனக்குண்டா? உன்னுடைய மனைவி மக்கள் உன்னை எதிர்த்த பொழுதிலும், உனது செல்வம் முழுவதும் அழியினும், நீ அதைக் கைவிடாது செய்து முடிப்பாயா? இன்னும் அதையை பின்பற்றி உனது இலட்சியத்தை நோக்கிச் செல்வாயா?

உண்மை உன்னை எங்கே கூட்டிச் சென்றாலும் நீ அதைப் பின்பற்று. தருக்க சாத்திரத்தின் அந்தம் வரைக்கும் நீ உன் கொள்கைகளைக் கொண்டு செல். பேடியாகவும் பாசாங்கு செய்பவனாகவும் நீ இராது.

தீயதை விட்டு நல்லதைக் காணும் மனப்பாங்கைப் பெற்றுக்கொண்டு எஞ்ஞான்றும் எதனிடத்தும் நன்மையே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும். ஓர் இடத்தில் இருந்து கொண்டு எமது மனமும் உடம்பும் பூர்த்தி அடைய வில்லையே என்று கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருப்போமானால் அதனால் நாம் ஒரு நன்மையையும் அடையமாட்டோம். கூடாதனவற்றை அடக்க முயற்சிக்கும் அந்த அரிய சக்தியே எம்முடைய ஆன்மாவை மேல்நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது.

உயிர்ப்பலி செலுத்துவதாலும் மந்திரங்களை உச்சரிப்பதாலும் நமது உளம் தூய்மை அடையாது. அவற்றால் நமக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படாது. அரும் பெரும் செயல்களைச் செய்வதனாலும் இறைவனின் பூரணத்துவநிலையினை உணர்வதாலும், எமது எண்ணங்களை நல்வழியிற் செல்லத் தூண்டுவதாலும் நாம் நன்மை பெற முடியும்.

முதலாவதாக நாங்கள் கடவுளாக இருப்போம். பின்பு மற்றவர்களுக்கு உதவி புரிவோம். முதல் நிலையில் நில், பின்பு வேலையைச் செய். இதுதான் எங்களுக்கு மந்திரம். உனக்குள் இருக்கும் தெய்வசக்தியை நீயே விருத்தி செய்து கொள். பின்னர் அதற்குக் கீழ்ப்படி. அப்பொழுது எல்லாம் ஒழுங்காகவும் நன்றாகவும் நடைபெறும்.

1. நான் பலமற்றவன், புகலிடமற்றவன், பாவி, இதனைச் செய்யும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லை; என்றிவ்வாறெல்லாம் எண்ணுவதையே மிகவும் கொடிய பாவமென்று வேதாந்தங் கருதுகின்றது.

2. நான் உங்களை மனிதர் என்று கருதும்போது தெய்வ நிந்தனை செய்தவனாகின்றேன்.

3. ஓடிவிட முயற்சிக்காதே.

4. நிலையில் நில்.

சிவதொண்டன்

Echoes from the Parliament of Religions - Calcutta

Nachchiyar

The strains of the Vedic Prayer for Peace and Harmony chanted by the Brahmacharis, reverberated through the Netaji Stadium, inaugurating the Centenary of the historic Address of Swami Vivekananda at the Parliament of Religions, Calcutta on the 11th of September 1993, exactly one hundred years after the first Parliament of Religions in Chicago. It was there in Chicago that Swami Vivekananda conveyed the age-old Hindu message of the Atman to the outside world emphasising the harmony of religions and the Oneness of human existence.

The Parliament encounter in Chicago in 1893 started on a note of one religion being superior to another but Swami Vivekananda changed the picture completely; when the sessions ended the tone was all religions are equally valid. Swamiji preached no sectarian religion but religion itself, the essence of religion which is Truth and, if one religion is valid all other religions are valid too. These made him the symbol of the basic harmony of human thought in religion. Unfortunately conflicts are still going on in different parts of the world based on the misinterpretation of the essence of religions. While delineating the merits of religion he also criticised religion. In one instance he says, "Down the ages great wrongs have been done in the name of religion and because of this, millions have had to pass through humiliations and sufferings. Paradoxically at the same time, true religion has been a source of light, strength, hope and peace to mankind."

The dominating concern to Swami Vivekananda was the human being and religion he emphasised is the liberating force of man. His prime mission was to uplift human kind yet though a century has passed since he sprung forth on the world scene one feels that very little has been done to acknowledge humanities indebtedness to him. And the centenary celebrations in Calcutta afforded an opportunity to strengthen this spirit of peace, harmony and acceptance and acknowledge this indebtedness of humanity to Swami Vivekananda.

The Ramakrishna Mutt and the Ramakrishna Mission must be congratulated for having jointly organised this Parliament of Religions on the 11th, 12th, 18th and 19th of September 1993 with a single theme - *"Swami Vivekananda's Concept of Harmony - Prospects and Problems."* Each day began with Vedic chanting, followed by a Buddhist Prayer on the 11th, a Christian and Jewish Prayer on the 12th, an Islamic Prayer on the 18th and the Vedic Prayer on the 19th of September 1993.

Spirituality touched Calcutta in the form of these celebrations and the week moved in a different rhythm for all the delegates, participants and scholars. Scholars from all over the world namely, Australia, Bangladesh, Belgium, Canada, China, Finland, France, Germany, Israel, Japan, Malaysia, Netherlands, New Zealand, Romania, Russia, Sri Lanka, Turkey, United Kingdom, United States of America, Vietnam and India, participated in the various sessions and about twelve thousand delegates - all lovers and admirers of Swami Vivekananda filled the stadium listening raptly to the erudite speeches, all of which go to form a rich repertoire of spiritual thought. These speeches brought alive the real fragrance of peace and harmony which are inextricably linked to the brilliance of Sanatana Dharma - the perennial philosophy of the Hindus. The Parliament generated lively inter-action among the speakers and the delegates between sessions and it provided not only an opportunity to listen to erudite personalities but also gave an insight into the thinking of those who neither belong to the sub-continent nor to the Hindu Faith.

Many of Swamiji's phrases were repeatedly quoted. To mention just a few -

"Sisters and brother of America."

"We believe not only in universal toleration but we accept all religions as true."

"Arise, Awake and stop not till the goal is reached."

"Religion is neither word nor doctrine It is deed. It is to be and become."

"Within each one of you there is the power to remove all wants and miseries. Believe this and that power will be manifested."

"Strength, Strength is what the Upanishads preach. Strength is felicity; weakness is death."

"Be Strong, be Bold, take the whole responsibility on your own shoulders and know that you are the creator of your own destiny."

"Religion is the manifestation of the Divinity in man."

"Have faith in yourself and in God."

"Help and not fight; Assimilation and not Destruction. Harmony and Peace and not Dissension."

All these phrases and many many more, quoted by the speakers point towards peace and harmony and we all felt I am sure that through the process of peace and harmony, humankind is being pushed towards new frontiers sans boundaries.

Revered Srmat Swami Bhuteshanandaji Maharaj, President, Ramakrishna Mutt and Ramakrishna Mission gave the benediction which was followed by the welcome address by Revered Swami Atmasthanandaji Maharaj, the General Secretary, Ramakrishna Mutt and Ramakrishna Mission. The inaugural session next offered the memorable keynote address by Revered Swami Ranganandaji Maharaj who very eloquently conveyed Swami Vivekananda's message of Harmony. He spoke of the Oneness of existence quoting the ancient Hindu ideal - the Upanishadic concept of 'Vasudaiva Kutumbakam' - the whole world being a family. This took our minds back to Poonkudranar, a Sangam poet of the ancient Tamil land who had said, 'Yaadum oore, Yavarum kelir' all countries are one and all are my kinsmen. And then came the vote of thanks by Revered Swami Lokeshwaranandaji Maharaj, the indefatigable Convener and Organiser non-pareil who had organised so effectively and successfully the Parliament of Religions where a spirit of kinship prevailed among all speakers and delegates belonging to different faiths. It was a sign of encouragement that religious leaders and delegates of different faiths spoke in support of the concept of the harmony of religions so emphatically propounded by Swami Vivekananda.

From Sri Lanka there were about ninety delegates, led by Revered Swami Atmaganandaji Maharaj, head of the Ramakrishna Mission in Colombo. There were four speakers from Sri Lanka. Hon. P.P. Devaraj, Minister of State for Hindu Religious and Cultural Affairs spoke on 'Unity in Diversity' at the Inaugural Session, which was presided over by Hon. Arjun Singh, Minister for Human Resource Development of the Government of India. At the first session, Rev. Nayaka Maha Thera Piyadassi from the Vajiraramaya in Colombo and Mr Yogendra Duraiswamy, President of the Hindu Council of Sri Lanka spoke giving the Buddhist and Hindu points of view respectively of the Concept of Harmony. Mrs Sivanandini Duraiswamy, President of the Hindu Women's Society of Sri Lanka spoke on the 18th of September on the 'Concept of Harmony as seen in the Educational Philosophy of Swami Vivekananda.'

The final session in the afternoon of the 19th of September 1993 was special with Dr Shankar Dayal Sharma, the President of India, delivering the Valedictory Address. He said, quoting Pandit Nehru that Swami Vivekananda was one of the great founders of the national modern movement of India and that those associated with the movement drew their inspiration from Swami Vivekananda. And, "in his address, Swami Vivekananda had articulated ancient wisdom and insights of India, the time-honoured philosophy of oneness and harmony within pluralism, the recognition of, respect for, and acceptance of different paths of logical and intuitive access to Absolute Truth. He quoted the famous sloka from the Rig Veda: 'Ekam Sad Vipra bahudha Vadanti,' Truth is One and learned may describe it variously."

Finally the audience stood in deep silence listening to the music of the National Anthem of India paying their respectful homage to the immortal memory of Swami Vivekananda and the country that produced him, the Prophet of our age.